Akbaba

— Anlat bakalım, ne hâtıralar var bu yazdan?..
— Vallahi beş altı nişan yüzüğünden başka birşey yok!

ZİRAAT BANKASI

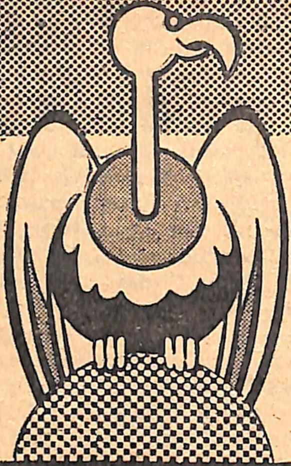
AÇIK ELİ İLE
EN VEFAKÂR
DOSTUNUZDUR.

Tasarruflarınızı
Ziraat Bankasında
toplayınız

Basın 12446 A 6089 - 243

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 114
3 Ekim 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İSRAİL KIZLARI!

BENİM gözüm Almanya'da değil. Benim gözüm Japonya'da da değil. Benim gözüm İsrail'de...

Ne Alman mucizesi vardır, ne Japon mucizesi.. İkinci Dünya Savaşında Amerikan uçakları, onların evlerini yıktı, kışlalarını yıktı, fabrikalarını yıktı. Zekâlarını, bilgilerini, ahlâklarını ve yenilmez güçlerini değil.

Eğer, kalkınışlarına mutlaka şarklı hayranlığı ile mucize demek istiyorsak, bu sadece Alman ev Japon milletlerinin mucizesidir. Ne Adenauer'in, ne de Erhard'ın!

Ama şu İsrail, şu Türkiye'nin değil, Trakya'nın yarısı kadar bir toprak diliminde bayrak açmış genç ülke, bizim demokrasimizle yaşıt bir süre içinde nasıl kalkındı ve her gün kendi rekorunu kıran bir atılışla nasıl kalkınıyor?

Bunu rakkamla canlandırmamı ister misiniz?

1952 de, millî geliri nüfus başına 400 dolar olan bu devletin, on yıl sonra, 1962 de millî geliri nedir, biliyor musunuz?.. Adam başına 850 dolar.

Bizim mi?.. Şu buğday ambarı Konya Türkiyesinin, şu fındık bahçeleri Ordu, Giresun Türkiyesinin, şu altın saçaklı tütünler tarlası, şu kınalı üzüm bağları, şu şerbet dolu turunçgiller bahçesi Türkiyenin, şu krom, şu siyah elmas ocağı, şu yer yer toprak altı damarlarından petrol fışkıran Türkiyenin, şu eski anıtlar ülkesi, şu boydan boya mavi denizler ve altın kumlar cenneti Türkiyenin millî geliri mi?

Kalemimin ucundaki mürekkep, suratıma kara bir tükürük gibi sıçrıyor: Adam başına 160 dolar!

İşte bizim şaşacağımız değil, utanacağımız şey.

Şimdi, bu acı karşılaştırmayı, iki gazete haberine bağlayarak sonuçlandırayım.

Anadolu Ajansının Tel-Aviv'den verdiği birinci haber şudur: İsrail'de bir manken mektebi varmış. Bu mektebin yetiştirdiği güzel vücutlu İsrail kızlarını, Fransanın, İngilterenin, Amerikanın en ünlü moda evleri, büyük paralar karşılığı kapışıyorlarmış.

Geçen hafta, Tel-Aviv'de toplanan İsrail terziler birliği kongresinde, Başbakan Levi Eşkol: «Millet, güzel kızlarının vatana yaptıkları bu hizmeti aslâ unutmayacaktır» diyor.

Bir Başbakan ağzı ile övülen bu hizmeti, güzelliğin büyülü propogandasından ibaret sanmayınız.

İsrail kızları, Fransa gibi, İngiltere gibi, Amerika gibi, bir genç kız kalbini kolayca baştan çıkaracak, giyim, kuşam ve eğlence dünyalarında, çalıştıkları terzi evlerinden aldıkları, bizim paramızla milyonları aşan dövizleri ne yapıyorlarmış dersiniz?.. Keyifleri için mi harcıyorlarmış?.. Hayının! Kara bir gün için İsviçre bankalarına mı yatırıyorlarmış?.. Hayının!.. Vatanlarına gönderiyorlarmış!

Bunu, yoksul Türkiyeden Paris'e döviz kaçıran sosyete sürtükleri anlamaz. Ama sizler, benim duygulu okurlarım, aydın okurlarım, sizler anlarsınız.

Şimdi, bir de ikinci habere dönelim:

Milyonerler diyarı güzel Adanamızın, bazı gözü doymaz toprak ağaları, bu yıl, bereketli pamuk ürünlerini «Çuko Birlik»e satmıyorlarmış.. Neden mi?..

Çünkü bu yıl, Kadillak ağaları, ilk defa tarım vergisi verecekler!.. Ama ne vergi?.. Beynini kâğıda sıkan Ortaç'ı bırakın, damarlarındaki kırmızı yuvarlakları veren bizim solgun ve hazin karikatüristimiz Burhan Solukçu'muz, kışı paltosuz karşılayan Zeki Beyner'imiz kadar bile değil!..

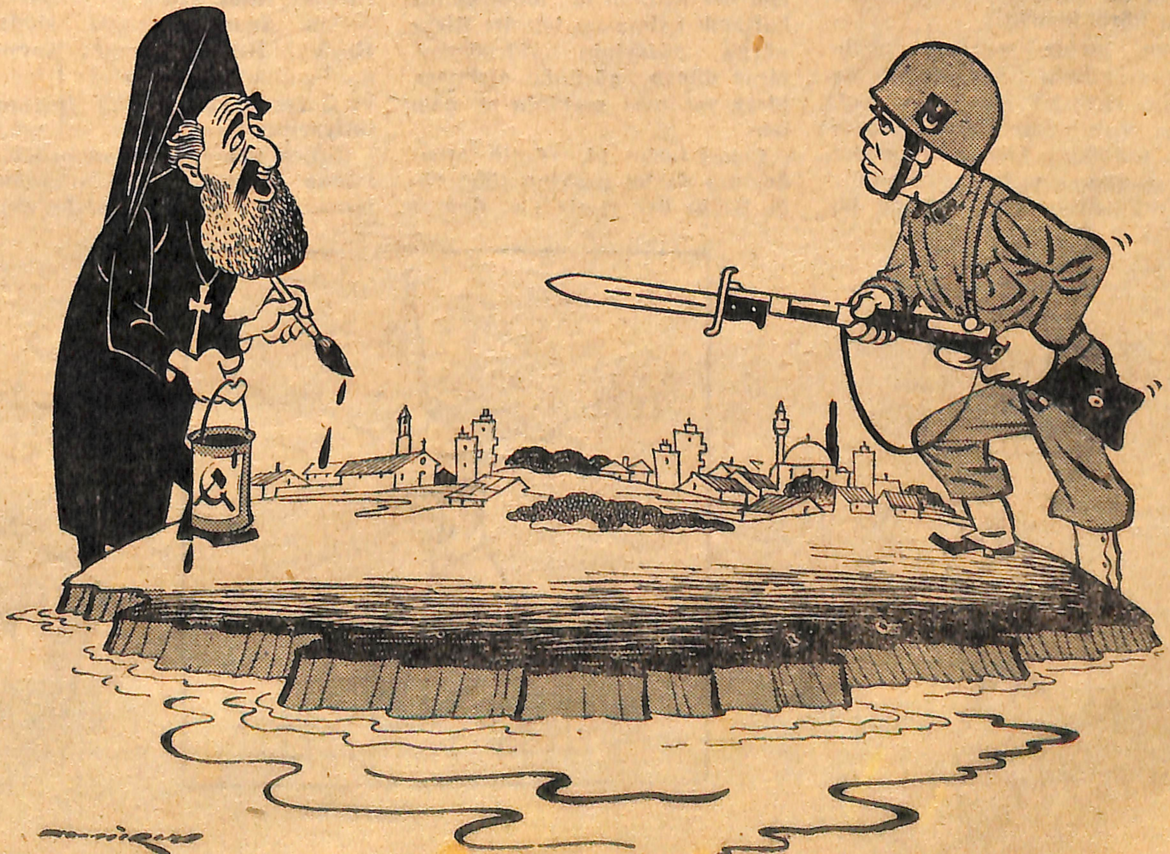
İşte bu sonu kaç sıfırlı milyonlarla doyacağı bilinmez oburlar, Çuko Birlik'in defterleri düzgündür, hesapları sağlamdır, vergi kaçırırsak meydana çıkar kuşkusu ve korkusu ile pamuklarını satmaktan kaçınıyorlarmış.

Neden mi kalkınamıyoruz? Neden mi adam olamıyoruz? Neden mi dünyaya avuç açıyoruz?.. Nedeni var mı bunun?

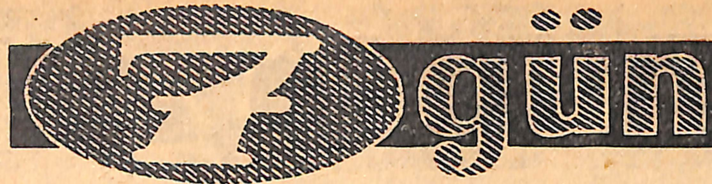
Gidi kahpeler... İsrail kızları sizden daha erkektir be!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Makaryos komünist bloktan yardım umuyor..

— Ben senden evvel boyarım!

Yazın Blânçosu!

YAZLIKTAN kışlığa döndük. Yani Büyükada'dan Teşvikiye'ye. Yani Anadolu Klübünden apartımana...

Bundan bize ne demeyiniz. Anadolu Klübü, bu yıl, Çetin Altan'ın zağlı kalemiyle günün konusu oldu. Onun dışından bakıp içine tükürdüğü bu dünyayı bir de tam kırk yıldır çevresinde yaşayan benim kalemimden dinleyiniz.

Çetin Altan, bu çağda, bu fezanın fethine çıkıldığı, bu füze, bu elektronik beyin çağında, vatandaşı üfürükle uyutmaya çalışan çirkin politikacıları son derece haklı bir hiciv gücü ile yerdikten sonra soruyor:

«Asıl dünya bizim için ölünce başlayacak ya... Şu muhalefet için ne zaman başlıyor, bir de onu öğrensek... Mebusları Anadolu Klübüne yan gelip oturuyorlar. Sabah, akşam, İstanbul piyasasının adamları ile kumar oynuyorlar...»

«Namuslu kişilerseniz, yazları, Anadolu Klübünde hangi mebusların ne kadar kaldığını ve kaç para harcadığını söyleyin...»

«Hâlâ daha domuz gibi yaşayıp milyonlara ölüm sonrası cennetlerini bırakıyorsunuz... Ve utanmıyorsunuz, arlanmıyorsunuz.»

Açlığın, yokluğun, bilgisizliğin karanlığına gömülüp milyonlarımızı, aman ışığa kavuşmasın, aman etrafını görmesin çabası içinde kaba dil propogandası yapan ve elinde, dilinde bundan başka hüneri olmayan çirkin politikacıya karşı, genç arkadaşımla elbet beraber, elbet yanyanayım.

Ama, Anadolu Klübünü, gerici politikacıların karargâhı yapmak ve oradaki hayatı «Domuzlar gibi yaşamak» diye yermek de, yine o açlığın, yokluğun, bilgisizliğin karanlığına gömülü insanlarımızı duygularından sömürmektir. Hattâ yalnız onların da değil, bu klüp çevresi dışındaki yüz binlerce az gelirli aydının da tutuşmaya hazır gazabını körüklemektir.

Ben, hiçbir partinin, hiçbir milletvekilinin savunucusu değilim.. Hele A.P. nin hiç mi hiç!.. Ama, kırk yıldır içinde yaşadığım klübümü, haksız bir saldırı karşısında savunmak vazifemdir.

Çetin Altan'ın, korkunç bir öfke şehvetiyle sorduğu bir soruya cevap vereyim:

Bu yaz, bana verilen rakkamlara göre, Anadolu Klübüne Adalet Partisinden kaç mebus gelmiştir, bilir misiniz? Yüz mü? Değil. Elli mi? Değil. Yirmi beş mi? Değil. On mu? Değil... Dört!.. Bu dört mebustan ikisi ailesi ile beraberdir, ikisi bekâr.

Aileleri ile gelenler, birer ay kalmışlar, oda kirası, kahvaltı, öğle, akşam yemekleri dahil üçer bin lira kadar ödemişler... İki bekâr mebustan biri on dört gün kalmış, biri onbeş gün... Ödedikleri hesap da dört yüz ellişer lira kadar birşey.

İşte «Domuz gibi» yaşanan Anadolu Klübü.

Anadolu Klübünde oda kirası, tereyağı, reçel, çay, kızarmış ekmek beraber on altı buçuk liradan başlar. Sirkeci'nin iç sokaklarında bu kadar ucuz otel biliyor musunuz?

Dünyanın her yerinde klüpler vardır: Spor klüplerinden fikir klüplerine ve kumar klüplerine kadar.

Anadolu Klübünde, pırıl pırıl kabinlerde soyunur, ışıl ışıl bir denize girersiniz. Gençler dans eder. Tenis oynar. Yaşlılar, kendi keyif ölçülerine göre, bir ağaç gölgesinde ve bir dost çevresinde çayını yudumlayarak konuşur, rakısını içer, isterse herkesten uzak, bir köşede tek başına düşünür...

Kumar mı?.. Anadolu Klübünde, bazı klüplerdeki ev yıkıcı, yasak kumarlar oynanmaz: Kolon yoktur, bakara yoktur...

Biz, bu klüplerde, her mebusun, her politikacının, her yazarın, her aydının hiç olmazsa bir haftacık kalmasını isteriz: Biraz görgü düzeyinin yükselmesi, biraz dünya gözünün açılması, biraz yaşama şevkinin artması için...

Çok isterim ki, Çetin Altan dostum da bu uzaktan tükürdüğü Klübe üye yazılsın ve domuz ağılında rahat, ucuz bir yaz geçirsin...

Elbet güzel, zengin klüplerimiz olacak. Elbet deniz kıyılarında, dağ tepelerinde konforlu otellerimiz olacak. Elbet yorgunluklarımızı yıkayan, yıpranmış gücümüzü tazeleyen eğlence yerlerimiz olacak... Sokak köftecisinde karın doyurup Gülhane Parkında uyumamızı isteyecek adam değildir Çetin Altan... Çalıştığımız kadar kazanacağız ve kazandığımız kadar yaşayacağız elbet.

Anadolu Klübü, orta kazançlıların bir iki ay nefes aldığı yerdir. İçlerinde bir haftacık soluk alanlar bile var. Çetin dostumuzun hayal çemberini çatlatan servet şişkoları, kendi plâjlarından denize girer, kendi bahçelerinde yan gelir, kendi aşçısının hazırladığı cennet taamlarını yer ve kendi villâsında yatar, uyur, horlar...

Anadolu Klübünün domuzları bizleriz: Birkaç gazeteci, birkaç profesör, birkaç eski kumandan, birkaç emekli elçi, birkaç mebus, birkaç danıştay, birkaç yargıtay üyesi, birkaç doktor ve işine yedi vapuru ile gidebilmek için gün doğmadan uyanan beş on iş adamı...

İşte Ankara ve İstanbulun yaz hovardaları...

Madem ki yazdan söz açtık ve madem ki Akbaba'nın «Yaza Veda sayısı»dır bu, öyleyse kısa bir yaz bilânçosu çıkarayım size:

Haftada üç gün İstanbul'a indim, dört gün Adada kaldım yaz boyunca... En verimli günlerim, Adada kaldığım günlerdir. Ne güzel bir odam vardı görseniz: Önünde uzun, geniş bir balkon.. Sağda Anadolu kıyısı, solda Heybeli, Kınalı, Burgaz.. Karşıda İstanbul mavi bir sis içinde ve önümde kırk yıllık dostum ihtiyar bir çam!

Biliyor musunuz, Anadolu Klübünde benim en eski arkadaşlarım ağaçlardır: Hepsiyle dal, dal tanışır, yaprak yaprak konuşuruz.. Gazetelerimi burada okur, konularımı burada seçer, yazılarımı burada yazardım.

Bahçeye indiğim saatlerde bir dost çemberi her zaman hazırdır: İşte Kurtuluş Savaşımızın son kahramanı general Fuat Cebesoy, işte Orhan Seyfi Orhon, işte profesör Sadi Irmak, işte Yavuz Abadan üstadımız, işte kendi kendisini silmeye çalışan Halil Fikret Kanat, işte gönül adamı doktor Harun Çiprut, işte divan edebiyatımızın ve alaturka musikimizin duygulu insanı Ahmet Borovalı... Ara sıra konup uçan Behçet Kemal Çağlar ise bu yaz bizim için ayrı bir lezzet oldu: Kuran'dan yaptığı manzum tercümeleri ruh ürpertileri içinde dinlemiyecek tek müslüman değil, tek insan yoktur sanırım.

Bir gece dans alanının etrafını saran seyirciler arasına beni de kattılar. Aman efendim, o bizim fokstrotlar, tangolar, çarlistonlar ne olmuş şimdi?.. Hiç bir tarikatin dervişi böylesine cezbeye tutulmamıştır zikrederken...

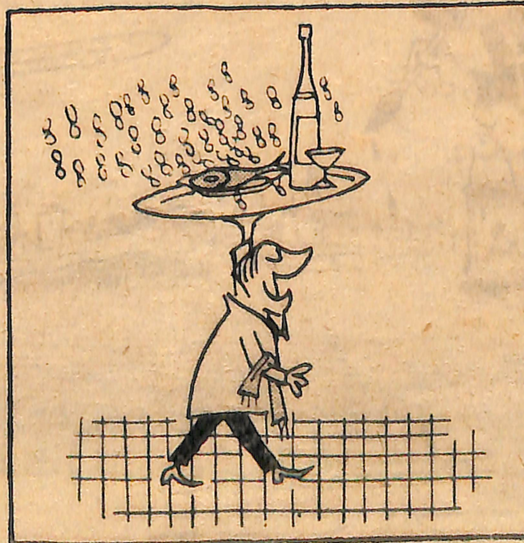
Bir çıtı pıtı kız gördüm bu horonda: Kırk yıl önce, Oksijenci Haydar bey diye tanıdığım bir eski ahbabın torunuymuş meğer. O ne kendinden geçiş, o ne kanatlanıştı o... Müzik, bir davul vuruşu ile sustuğu an, ne durumda ise öyle kalıyor, bir sanat heykeli oluyordu çiftlerin ortasında.. Acaba tekrar caz başlamasa ne olacaktı?... Taş kesilmiş bir dans eden kız heykeli mi?

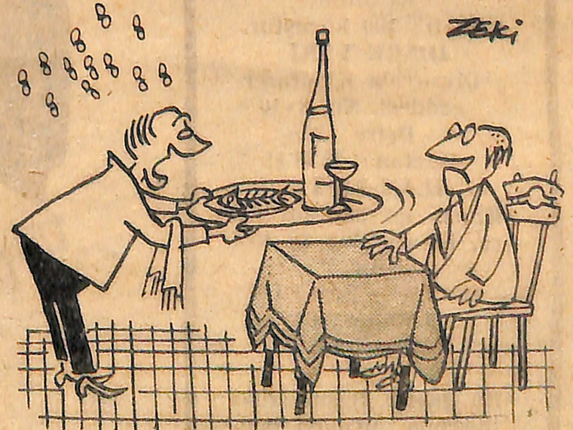
Bayıldım bu sarı saçlı mine gözlü yapıncağa!

Adanın en çekilmez tarafı sabah, akşam vapurlarıdır. Size, ikisi üstüne birer olay anlatayım:

Bir sabah, güvertenin orta salonunda, Milliyet'i açmış, Nejat Eczacıbaşı'nın yazısını okuyordum. Dikkat isteyen bir yazıydı bu.. Bir, iki, üç cümle.. Hayır, anlamamıştım birşey.. Tekrar, dikkatimi iyice toplayarak yeni baştan aldım.. Yine bir, iki, üç cümle.. Yine hayır, yine birşey anlamamıştım. Bir sinek kaçmıştı kulağıma, kafatasımda türküler çağıran bir sinek: Karşımda oturan, biraz uzun kafalı, biraz kısa boylu, kendi portatif iskemlesine çömelmiş, kravat-

Yazısız

sız, açık yakalı birinin radyosuydu bu... Vapurda, herkesin içinde kendisini eğlendiriyordu sayın bay!

Sağıma, soluma baktım. Herkes rahatsız, bütün suratlar satır satır şikâyet ...

Sinirlerimi yatıştırarak, sesimi akort ederek, en nazik kelimelerle rica ettim:

— Okuduğumu anlıyamıyorum beyefendi.. Radyonuz sizi çok eğlendirmiyorsa kapamak lûtfunda bulunur musunuz acaba?

Ne yaptı bilir misiniz?.. Pekiy demedi. Hayır demedi. Sadece çok rahatsız edilmiş bir insan öfkesiyle başını öbür tarafa çevirdi.

Tekrar sağıma baktım, soluma baktım: Kimi, suçlu utancı ile gözlerini benden kaçırıyor, kimi bir kavga çıkar korkusu ile sararmış, yalvaran kaşlarını kaldırıyor, kimi kendisinin bile duyamıyacağı bir fısıltı ile güya kızıyor, güya karşı koyuyordu...

Canım sıkıldı bu miskinliğe:

— Beyler dedim, memnun musunuz bu radyodan?.. Memnunsanız, kendisinden af dileyeceğim!

Doğrusu yine cesur insanlarmış. Hepsi bir olup: «Memnunuz.. Memnunuz» demediler!

İşin doğrusu, bir güverte dolusu yolcu, bir edepsizden korkmuştuk!

Köprüden Adaya akşam yolculukları bir başka işkencedir: Gelirsiniz iskeleye, vapur yanaşmış duruyor. Ama kapılar kapalı.. Neden?.. Memur beyin keyfi henüz gelmemiş, bekletecek seni orada.. Onun da hakkı var elbet: Şu kapıyı olsun istediği zaman açamazsa, şu beklesen yorgun insanları olsun istediği zaman rahata kavuşturamazsa dört beş yüz lira maaşlı iskele memurluğunun ne keyfi kalır?..

Vapurun içi bir başka curcunadır: Hatırınıza gelen her çığlığı orada duyarsınız:

— Ayran, ayran, ayran... Var mı soğuk ayran isteyen?..

Bir makineli tüfek dile gelse ancak bu sesle ve bu hızla konuşur.

Arkasından bir başka yaylım ateş:

— Çay, çay, çay... Var mı demli çay isteyen?..

Sonra gazoz, sonra limonata, sonra Ekspres, Paris Match, sonra İci Paris, sonra Avrupa ve Amerikanın bütün döküntü dergileri... Sonra onda bir fiatına satılan batmış mecmualar, kalp romanlar... Ve sonra, kafatasınızda bir cinnet uğultusu...

Bir akşam, çocukluktan gençliğe henüz adım atmış afili bir oğlan, elindeki tahta kutuyu burnuma dayadı:

— Çiklet.. Amerikan çiklet!

— Oğlum, dedim, deli misin sen?

— Neden ağbi?..

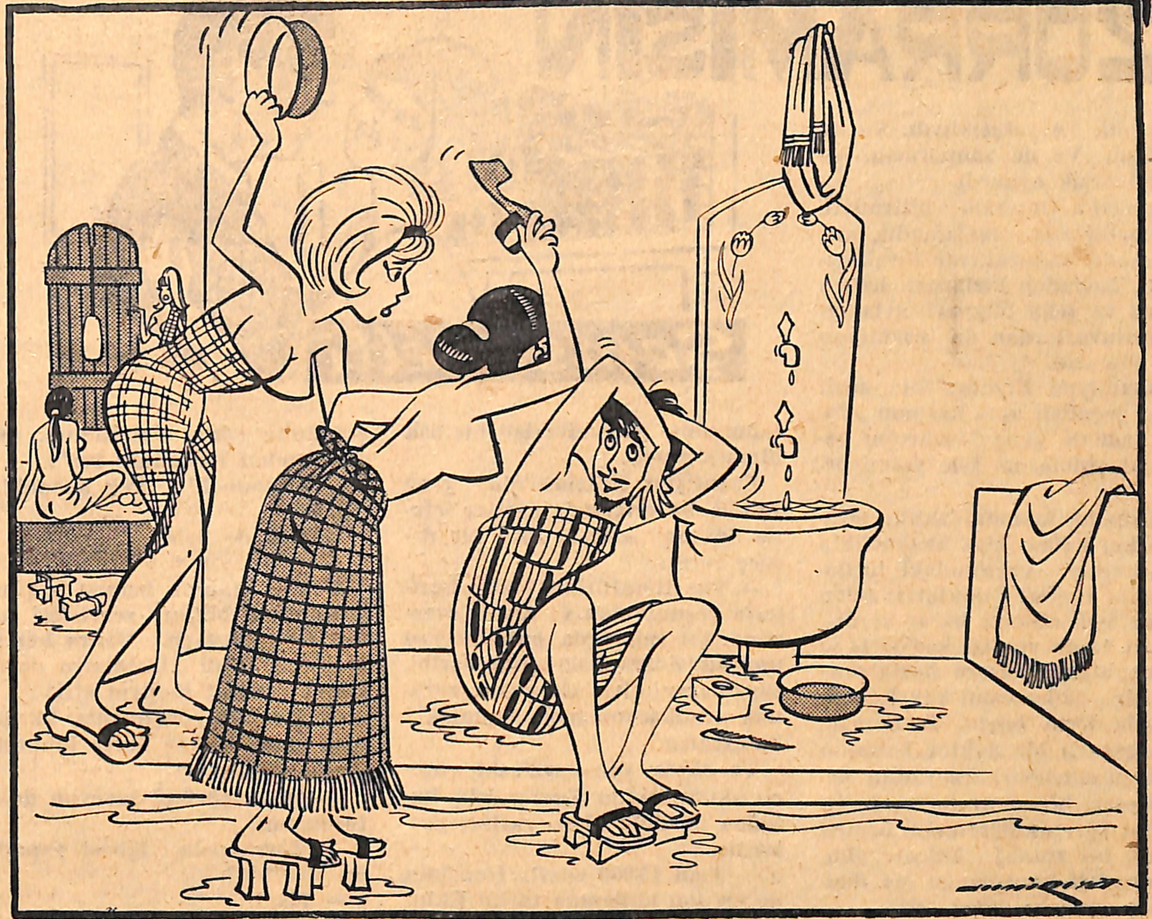
— Bende çiklet çiğneyecek adam suratı var mı?..

Gülümsiyerek uzaklaştı: Belki o da benim için «Herif deli» demiştir.

Aman dostlar, onun demesi birşey değil, eğer siz de derseniz hapı yuttum!

Yusuf Ziya ORTAÇ

«Gebeliği önliyen haplar sakal,bıyık çıkarıyor..» — Gazeteler —

— Vallahi erkek değilim ben.. Gebeliği önliyen haplardan yuttum!

Zeki Erataman

Zeki Erataman ne olmuş?.. Bütün gazeteleri açıp okuyonuz. O kocaman başlıklara bakınız. O yetkili ağızların demeçlerini dinleyiniz. Hepsi tek kelime kullanıyor: Kaçmış...

Nasıl kaçmış Zeki Erataman?.. Pencerenin demir parmaklıklarını çelik bir testere ile keserek ve yatak çarşafını boy boy yırtıp uc uca bağlayarak ve nöbetçinin uzaklaştığı bir anda beşinci kattan kaldırıma kayarak mı?

Değil!

Elinde küskü, herkesin uykuya daldığı saatlerde duvarları delip yer altı yolları açarak mı?

Değil!

Üstüne kilitlenmiş oda kapısına maymuncuk uydurarak ve süngülü jandarmayı bayıltarak ve hastahane kapıcısını esrarlı sigara ile dalgaya düşürerek mi?

Değil!

Elinde iki tabanca, etrafa ölüm saçarak ve havaya birkaç kurşun patlatarak mı?

Değil!

Zeki Erataman yattığı odanın kapısını açmış, koridoru geçmiş, merdivenleri inmiş, kapıdan çıkmış, otomobile binmiş... Ve gitmiş.

Bari kelimeyi doğru kullanın baylar: Buna «Kaçtı» değil, «Gitti» derler.

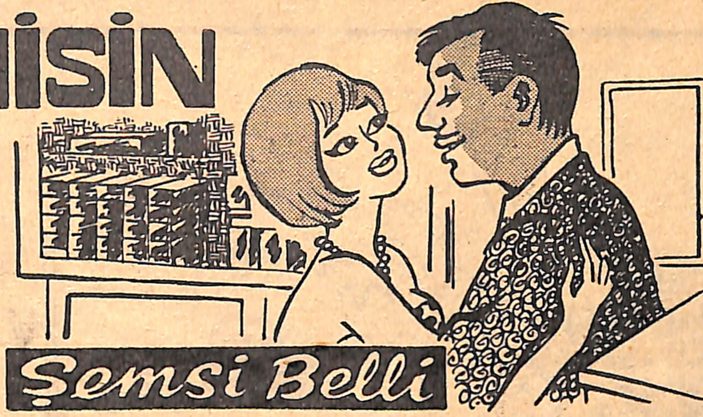
Zeki Erataman gitti!

Piyasaya sürahi içinde satılacak «Tek» rakısı çıkıyor.. — Gazeteler —

Yazısız

ZORRAMİSİN

Gençti. Ve yakışıklıydı. Ve de akıllıydı. Ve de zanparaydı. Ve de iyi bezik oynardı.

Eczacılık Okulunu bitirmişti. Öğrenciliğinde tavlamadık kız, avlamadık lâboratuvar bırakmamıştı. Tavladığı kızlardan hâtıra eşyası ve seks bilgileri, avladığı lâboratuvarlardan da eşantiyon ilâç toplardı.

«Eşantiyon Eczanesi»ni açalı aylar geçmişti ama kasanın günlük hasılatı, genç eczacının bezikteki vidolarına bile yetmiyordu.

Düşündü, taşındı, fakülte sıralarından kalma bir alışkanlıkla eczanesinin yakınındaki hastahanenin hanım doktorlarından birine âşık olmaya karar verdi.

Saat 14 de verdiği kararı 14.30 da uygulamak üzere hastahanenin bir hademesini çay içmeye çağırdı. Orta boylu, orta yaşlı, orta şekerli bir doktor hanımın uzun süredenberi soyadını değiştirecek birini aradığını hademeden öğrenir öğrenmez hemen küçük bir mesaj kaleme aldı. Tanımadığı komşusunu bir dondurma yemeye dâvet etti.

Eczacılarla doktorların arasındaki aşkomanyetik alan, elbette ki doğal kişilerin duygulanışına benzemezdi. İkisi de seçkin ve geçkin ilim adamlarının kevgirinden süzülmüşlerdi.

15.30 da tanıştılar. 16.30 da tezgâhın arkasındaki çok şiddetli zehirler bölümünde ayaküstü âşık oldular birbirlerine!..

Ayaküstü âşık oldunuz mu hiç?... Ben de olmadım!.. Ama tahminime göre elverişli bir aşk olmasa gerek.

Eşantiyon Eczanesi'nin genç sahibi, bu elverişsiz şartlar içinde doktor hanıma özel bir demeç verdi:

— Tıp literatürüne plâtin harflerle geçmiş olan ve hiçbir eczanede bol miktarda bulunmayan meşhur Zorramisin ampüllerini, saygıdeğer hastalarınızın zoramik endikasyonlarına sunmakla bahtiyarım!...

Ve eliyle yan taraftaki - üzeri tıklım tıklım Zorramisin kutuları ile dolu olan - rafları gösterdi:

— Tam 15.000 adet!.. Hepsinin de en son kullanma tarihi Ekim 1963!.. Vadesi bu kadar geçmiş olan böylesine büyük bir stoku eczanemde bulundurmakla ne ölçüde cesaret sahibi olduğumu anlıyacağınızı umarım, sevgili doktorcuğum!..

Doktor Hanım, dudaklarını yakışıklı eczacının dudaklarına havale ettikten sonra gülümsedi:

— Heyecan ve hazzını paylaştığım gibi cesaretini de paylaşacağıma emin olabilirsin!.. dedi. Benden hoşlandın mı?..

— Çooooook!.. Pek çooook!.. Ya sen?...

— Ben de öyle!

* * *

Doktor Hanım, hemen o gün, akşamüstü bütün servisleri teker teker dolaştı. Sonra kendi servisine geldi. Hastaların derecelerini bizzat kontrol etti:

— Ateşiniz düşmemiş, bu gidişle daha birkaç hafta taburcu olamazsınız!..

— Aman gözünü seveyim doktorcuğum!...

— Zorramisin iğnesi yapıldı mı size hiç?

— Hayır!..

Hemen reçeteye davrandı: Zorramisin, 250 mg. 5 adet.

Sonra hastaya döndü:

— Ver hademeye reçeteyi hemen şimdi aldırıver!.. Kıymetli bir ilâçtır, her yerde kolay kolay bulunmaz ama...

Bu defa 4 numaralı odaya girdi. Birinci karyolada yatan hastanın diline baktı.

— Yazık, dedi, bu durumda size operasyon yapılamaz!..

— Ne yapsak acaba?

— Bir seri zorramisin yazacağım, dedi. Pahalı ilâçtır ama birebirdir bu hastalığa!..

Ve hastanın cevabını beklemeden bir reçete daha doldurdu: Zorramisin, 250 mg. 8 adet.

İkinci yataklaki hasta çokbilmiş bir şeydi. Doktordan evvel konuşmaya başladı:

— Benim ateşim filân yok!.. Yalnız şu hemşireler pek şımarık şeyler!.. Canımı sıkıyorlar dündenberi!...

— Çok fena, dedi Doktor Hanım. Sinir sisteminizdeki nörofolojik oksidasyonlar obstüriksiyon bir formasyon yaratabilir!.. Bu formasyonun eksperimantal patalojisi mutlaka ateşinizi yükseltecektir!.. Fazla değil, iki ampüllük Zorramisin aldırın hemen!..

....

Orta boylu, orta yaşlı ve orta şekerli Doktor Hanımın o akşam hastalarına yazdığı Zorramisin miktarı 400 kutuyu geçiyordu.

Hemşireler, hastabakıcılar yetişmediği için hademeler bile ellerinde birer enjeksiyon, servisteki hastalara Zorramisin zerkedip duruyorlardı.

— Başımda bir ağrı var!..

— Hemen Zorramisin!..

— Midem bulandı!

— Zorramisin!..

— Kanama başladı yine doktorcuğum!

— Çabuk Zorramisin!..

— Karnım acıktı!..

— Zorramisin!..

— Susadım!..

— Zorramisin!..

Her gün bir Zorramisin dalgasıdır gidiyordu hastahanede. Doktorun adı bile unutulmuştu. Hastalar ona artık «Zorramisin Hanım!..» diyorlardı kendi aralarında.

— Zorramisin Hanım, beni bu hafta taburcu edecek!..

— Zorramisin Hanım dedi ki...

— Bu gece Zorramisin Hanım izinli!..

— Yarın akşam Zorramisin Hanımın nöbeti var!..

— Yakında evleniyormuş Zorramisin Hanım...

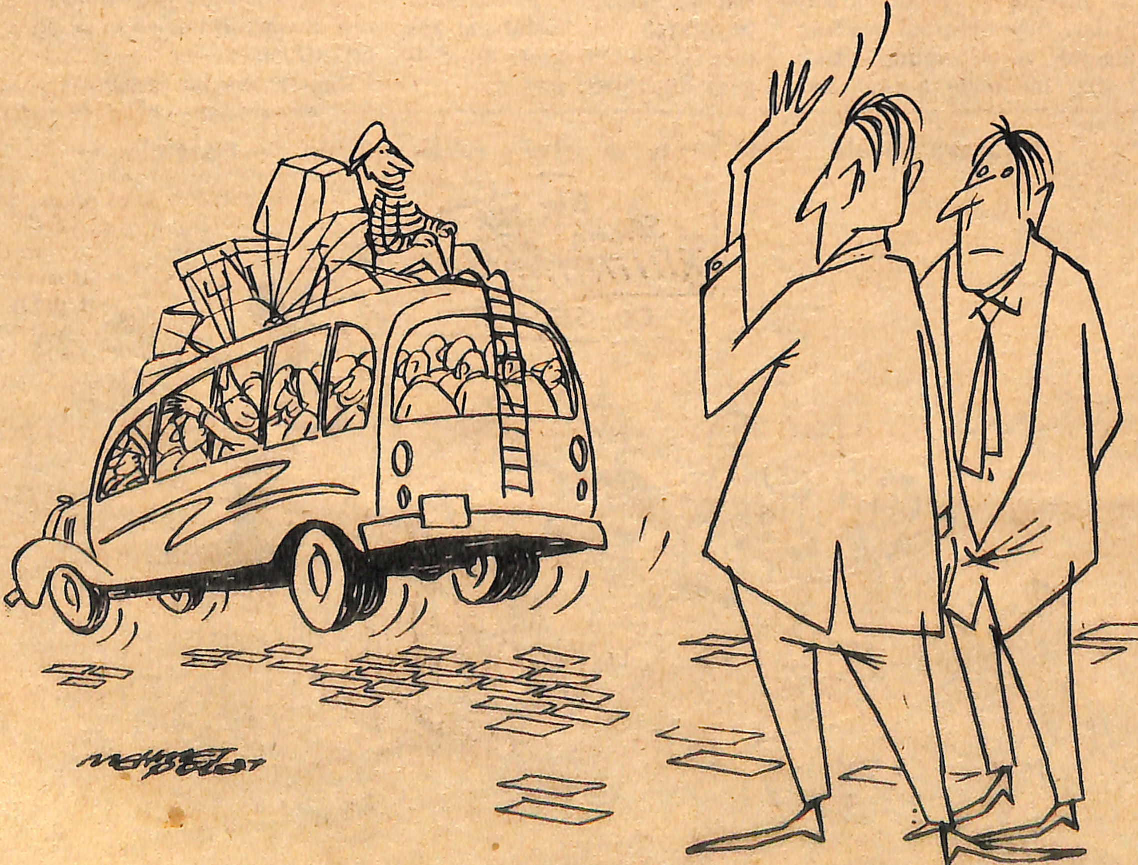
* * *

«Eşantiyon Eczanesi»nin dolaplarındaki 15.000 ampüllük Zorramisin stoku üç hafta içinde erimişti. Doktor Hanım, eczacı karısı olacağı günün tatlı hayalleri içinde avunup duruyordu. Doğrusu becerikliliğine kendisi de hayrandı. 15.000 ampüllük stok, tahminen 250.000 liraya yakın bir para ödenerek alınmıştı. Yani aşağı - yukarı 50.000 lira kadar net bir kâr sağlamıştı eczacı sevgilisine.

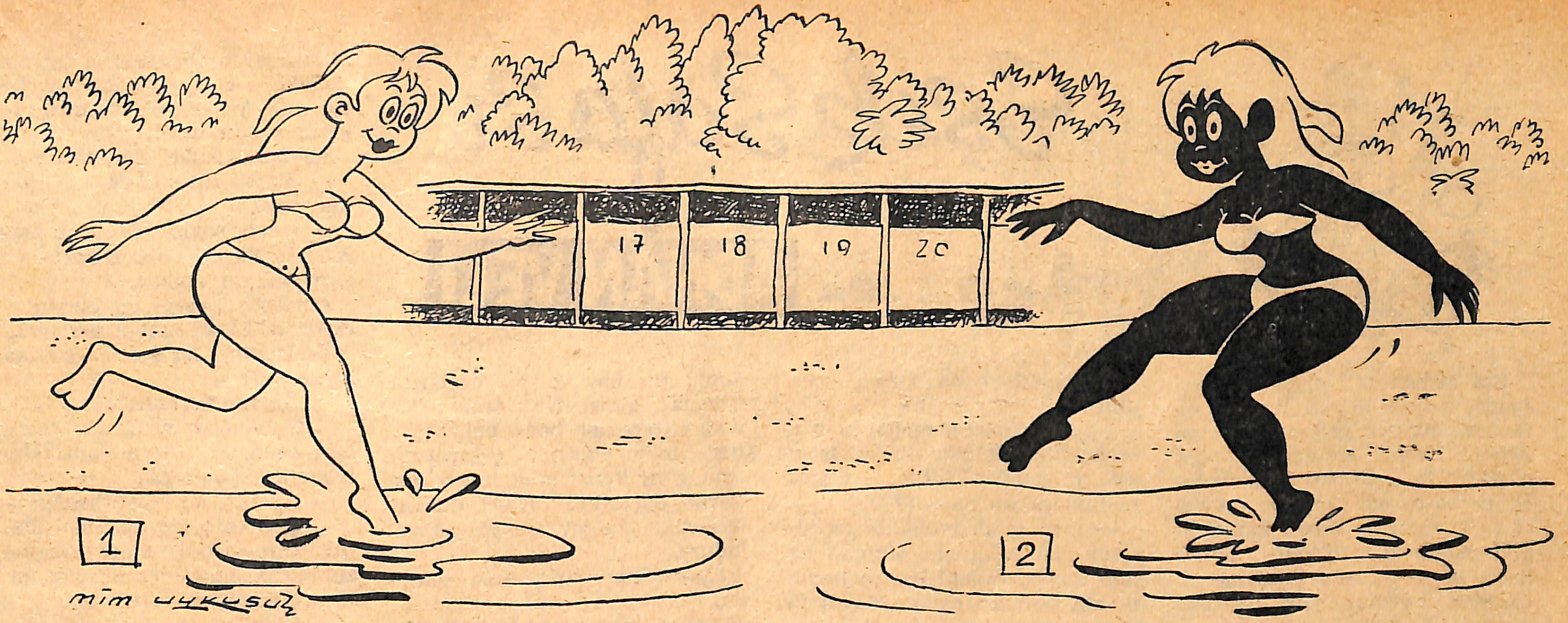
Yalnız doktor hanımın bilmediği birşey vardı: Eşantiyon Eczanesi'nin genç ve yakışıklı sahibi bekâr değildi. Alyansın deri ile teması neticesinde meydana gelen aşkosolisyon depresyonu izale etmek için yüzük takmıyordu genç eczacı.

Eczacının «Şiddetli Zehirler» dolabı önünde ayaküstü devam eden aşko-patalojik buluşmalardan usanmıştı artık. Arkadaşları aylardanberi düğüne hazırlanıyorlardı. Hayatındaki bu mut-

Her gün bir trafik kazası oluyor. — Gazeteler —

— Allah rahmet eylesin, iyi insandı!..

Yaz başında böyle girdi .... Yaz sonunda böyle çıktı!

lu sürprizi bütün yakınlarına duyurmuştu. Hiç olmazsa bir nişan yapmalıydı şimdilik. Bu düşüncelerle, izinli olduğu bir gün aynanın karşısında birkaç saat meşgul olduktan sonra soluğu Eczanede aldı.

Kasada genç bir hanım, tezgâhta da kalfalar vardı. Kısa zamanda kazancı yükselen Eşantiyon Eczanesi, personelini bikaç gün evvel artırmıştı.

— Mutlaka görüşmek istiyorum, dedi, ne zaman gelir acaba?

Kasiyer bayan alaycı bir gülümseyişle cevap verdi:

— Karısı ile beraber Kilyosa gittiler, bugün görüşemezsiniz!..

Kasiyerin cevabı onu bir anda şoke etmişti. Epitelyal dokuları psiko-seksüel bir atraksiyona başlamıştı.

— Nasıl olur?... diye haykırdı. O evli değildi ki!..

Kasiyer kayıtsız gülüşüne devam etti:

— Yoksa size bekâr olduğunu mu söyledi doktorcuğum?...

Doktor Hanım, hâfızasını yokladı. Sevgili eczacısı, bekâr veya evli olduğuna dair birşey söylememişti ama parmağında yüzüğü yoktu. Üstelik kendisine bekâr bir erkek gibi davranmıştı. İmkânı yok evli olamazdı!..

Yalvarış dolu bakışlarını kasiyer bayana çevirdi. Onu bir yerden gözü ısırıyordu ama, nereden tanıdığını bir türlü hatırlayamıyordu. Bu göz âşinalığının verdiği ürkeklik içinde:

— Kuzum, doğru söyleyin, diye inledi. Yalvarırım size doğru söyleyin: Evli miydi o?...

Kasiyer, ayni fütursuzlukla cevap verdi:

— Eğer şüpheniz varsa yarına kadar bekleyin, arzu ederseniz sizi hanımı ile tanıştırabilir bile!.. Çocuklarını da görmek ister misiniz? Bakın şu tezgâh camının altındaki fotoğrafa.. Sağdaki küçük kızıdır, yanındaki de oğlu.. Bir kızı da ilkokula başlıyacak bu yıl!..

Doktor Hanım, bir külçe gibi yığılmıştı kasanın yanındaki sandalyeye.

— Aman fenalık bastı!... diye inledi. Bayılacağım!...

Kasiyer istifini bozmadan kalfaya seslendi:

— Hamfendiye hemen bir Zorramisin hazırlayın!.. Heyecana, sinir buhranına birebirdir!..

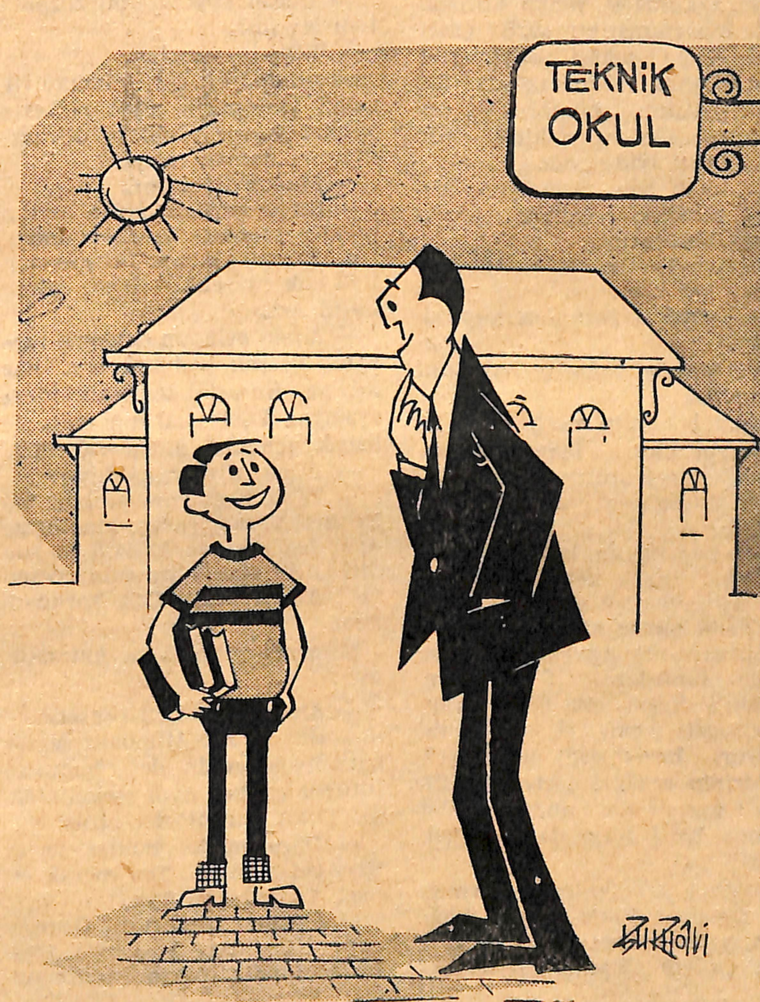
Umutlarının enkazı altında bocalayan Doktor Hanım, yığıldığı sandalyeden başını güçlükle kaldırarak nereden tanıdığını bir türlü hatırlıyamadığı kasiyer hanıma ezgin bakışlara baktı:

— Siz?... Siz?...

— Ben, birkaç ay önce 3 numaralı odada, dördüncü yatakta yatan hastanızım!.. dedi. Taburcu olduktan sonra buraya kasiyer girdim doktorcuğum! Üzülmeyin... Bir seri değil, sadece bir tek ampül Zorramisin birebirdir perişanlığınıza!.

Şemsi BELLİ

Lise öğrencilerinin bir kısmı teknik okullara kaydırılıyor. (Gazeteler)

— Peki baba ben şimdi teknik futbolcu mu olacağım?!.

Londra'da beş haydut bir milyon dolarlık sigara çaldı! (Gazeteler)

— Tamam Coni, hırsızları buldum!

Eşek Safası

ADNAN VELİ

Epi zamandır niyet ettikleri halde, ancak bugün kısmet olmuştu Ada'ya gelmek.. Zaten Zişan hanım, kızlara hanidir söylüyordu. «Biber dolmalarıyla, domates salatalarıyla, peyniri ve kavunu ile sepeti kaptığım gibi çamların dibinde denize karşı bir Ada sefası sürmeden ölürsem, gözüm açık gidecek» diyordu.

Dediği olmuştu bugün.. Gezmekten, fingirdemekten başka tasaları olmıyan Adviye ile Müberra'yı da önüne katmış, Büyükada'ya gelmişti. Yiyecek sepetini Zişan hanım taşıyordu. Kızların elinde de, naylon torbalar içinde mayoları, havluları vardı.

İskele meydanına geldikleri zaman, kadın durdu. Arkasına baktı. Kızlar epi uzakta kalmışlardı. Eliyle işaret etti onlara.

Kızlar, tütüncünün dükkân kapısı üstüne astığı yabancı dergilerdeki resimlere bakıyorlardı. Çevrelerinde de üç beş tane Ada oğlanı vardı. Zişan hanım hışımla o tarafa doğru yürüdü:

— Bana bak Müberra, dedi.. İskeleye çıkar çıkmaz başlamıyalım. Lodosa kaymış eylül lüferi gibi oraya buraya seğirtmek yok dedim size.. Benim yanımda yürürsünüz, gideceğimiz yere hep beraber gideriz..

Adviye sokuldu:

— Anneciğim, dedi, Zeki Müren'in resmine bakıyorduk. Pullu elbiselerle resim çektirmiş de, mecmuaya basmışlar, ona bakıyorduk..

— Kalabalığın arasına karışmak yok.. Düşün bakayım önüme de, arabaların olduğu yere gidelim..

— Anneciğim, hani eşeğe binecektik..

— Semer keyfi istiyorsunuz zaar.. Ben bu yaştan sonra eşeğe nasıl binerim?. Siz eşekte, ben arabada, o da fazla masarif olur.

— Anne, sen eşeğe binince eşekçi de yanında durur. İstersen yularından tutar.. Bunda meraklanacak ne var?

— Hay Allah iyiliğinizi versin sizin.. Bu halimizi Müjgân hanım duysa, vallahi Koska hamamında borazan çalar.. Haydi ne halt edeceksek edelim de, gideceğimiz yere gidelim..

Yürüyerek araba meydanına geldiler. Meydanda, boyunları, yular takımları renkli kurdelelerle süslenmiş, bir sürü çıngıraklı eşek, müşteri bekliyordu. Zişan hanım eşekçilere sokuldu:

— Evlâdım, bunların en yumuşak başlısı hangisidir?.. dedi.

— Hepsi iyidir valde..

— Aman ben acemiyim.. Ürker mürkerse, vallahi Ada'yı ayağa kaldırırım..

— Merak etme sen valde.. Ben başını tutarım..

— Yemek sepetini ne yapacağız..

— Onu da bağlarız hayvanın sağrısına..

Zişan hanımın eşeğe binmesi hayli zor oldu.. İskemleye basarak semere oturdu, ama ayaklarını üzengilere takmıya razı olmadı.

— Aman oğlum, başını iyi tut, diyordu. Eşek demişler buna.. Adı üstünde.. Ne yapacağı önceden belli olmaz ki..

Müberra ile Adviye de, birer eşeğe binmişlerdi. Üçlü kafile, Nizam'a doğru yola çıktı. Arkadan başka çıngırak sesleri de geliyor, bazen yedi sekiz eşek birbirinin arasına giriyordu. Zişan hanımın ilk andaki telâşı geçmiş, hattâ biraz da keyfi gelmişti:

— Ayol pek ömür oluyormuş bu, diyordu. Eşek meşek deriz ama, yolu bellemiş, kendi kendine gidiyor.. Eşekçi efendi oğlum!.. Bu hayvanlar başlarını almışlar, gidiyorlar.. Ama nereye götürecekler bizi bakalım?.. Ben bunun yularını çekiyorum ama, gene kendi bildiğinden şaşmıyor benimki.. Nasıl dümen kullanılır bunda?. Bu yol ne yoludur?..

Eşekçi kadının yanına sokuldu:

— Sen merak etme valde, dedi. Onlar gidecekleri yolu iyi bilirler.. Bu caddeye Nizam derler..

— Bütün eşekler bu Nizam'ı tanırlar mı?..

— Elbette tanırlar..

— Aman pek iyi olmuş.. Nizam'ı tanımıyan eşek helbette yolunu şaşırır.. Peki bu Nizam'ın sonu nereye varıyor?..

— Maden'e varıyor..

— Bu Nizam'dan giden bütün eşekler Maden'e kavuşur mu?..

— Elbet kavuşur.. Deeeeeeeh... Cuk cuk cuk cuk.. Haydi oğlum Zülfünaz!..

— Aman evlâdım dehleme hayvanı.. Safralı kadının ben.. Kız Adviye.. Entarini indirsene biraz aşağıya.. Eşeği bahane edip de bacak açmanın âlemi var mı?..

— Anne, rüzgâr kaldırıyor..

— Hem koşturma eşeğini bakalım.. Yavaş yavaş gideceğiz.. Ayol benimki de başladı hızlanmıya.. Ay fena oluyorum çocuklar.. Amaaaaaan... Çok korkuyorum..

Müberra gülmekten katılıyordu:

— Anne, el frenini çeksene..

— Sus şıllık.. Altındaki semer oynadıkça, senin de buhurun tütüyor galiba.. Ayol eşekçi efendi.. Şunu durdutsana biraz..

— Düze gelince bunlar azıcık tırıs gider valde.. Sen merak etme.. Yanındayım ben..

— Ay fena oluyorum.. Görmüyor musun nasıl koşuyor?.. Eşeğe mi bindik, yoksa Pendik minibüsüne mi bindik anlıyamadım ki... Yarış etmiye bir hacet yok ki.. Yürek helecanı ile gezmek olur mu?..

Eşekçi sokuldu hayvana:

— Haydi tuttum başını, korkma sen...

— Haah, şöyle... Beni bu eşek Kraliçe Süreyya mı zannetti ki, gazetecilerin elinden kaçırıyor?..

Adviye'nin eşeği en önden gidiyordu. Zişan hanım seslendi:

— Huuuu, Adviye.. Baksana biraz buraya..

— Ne var be anne?..

— Bana bak, yırtarım ağzını.. Sen bana be diyemezsin.. Maç hakemi değilim ben!

— Ne var, ne istiyorsun?..

— Şeyi soracaktım.. Hani Kralice Süreyya'nın barsakları bozulduydu.. Sonradan düzeldi mi?

— Çoktaaaan düzeldi..

— Nereden biliyorsun?

— Gazete yazdıydı be anne..

— Rahmiye hanım teyzene söyledin mi?

— Söylemedim..

— Niye söylemiyorsun?

— Merak mı ediyor çok?

— Helbet merak eder.. Bir memleketin işini merak etmez mi insan?..

— Onun kocası Belediye Seçimlerine hazırlandığı için, Rahmiye teyze şimdi seçimden başka birşey düşünmüyor..

— Kim demiş onu?.. Yedi tane seçim olsa, Süreyya'nın barsaklarını daha önce düşünür o.. Kırk yıllık Rahmiye'yi bana mı öğretiyorsun?.. Hem onun kocası seçime de girse, kazanamaz..

— Nereden biliyorsun?

— Ne doğru dürüst bir yalan söyliyebilir, ne elde tesbih dolaşır, ne de fesatlık yapıp dalavere çevirebilir.. Böylesi, seçime gireceğine, kâtibi adil olsun daha iyi.. Ayyyy, bak gene koşmıya başladı.. Ayol eşekçi efendi oğlum.. Bu hayvan ikide bir huylanıyor mudur nedir?.. Aklına estikçe koşuyor.. Bir şey mi görüyor bir yerde, nedir?.. Kız Adviye, entarini toplasan biraz.. On sefer mi söyliyeyim?.. Eşekçi efendi, baksana nasıl koşuyor ayol?.. Belediyeden kaçan işportacı gibi vallahi!..

Eşekçi yetişti:

— Çüüüüüşşş!.. Hadi ben tuttum başını.. Korkma artık..

— Kız Müberraaaa!.. Hişşt sana söylüyorum Müberraaaa!.. Cevap versene.. Müberraaaaa!.. Niye cevap vermiyorsun kız?.. Şehirlerarası telefon santralı olmıya mı üzeniyorsun?.. Cevap versene..

—Ne bağırıyorsun be anne?.. Ortalığı birbirine kattın..

— Nereye kadar gideceğiz böyle?.. Benim eşek bir duruyor, bir koşuyor.. Helecanım adamakıllı kabardı. Yeter artık, dönelim..

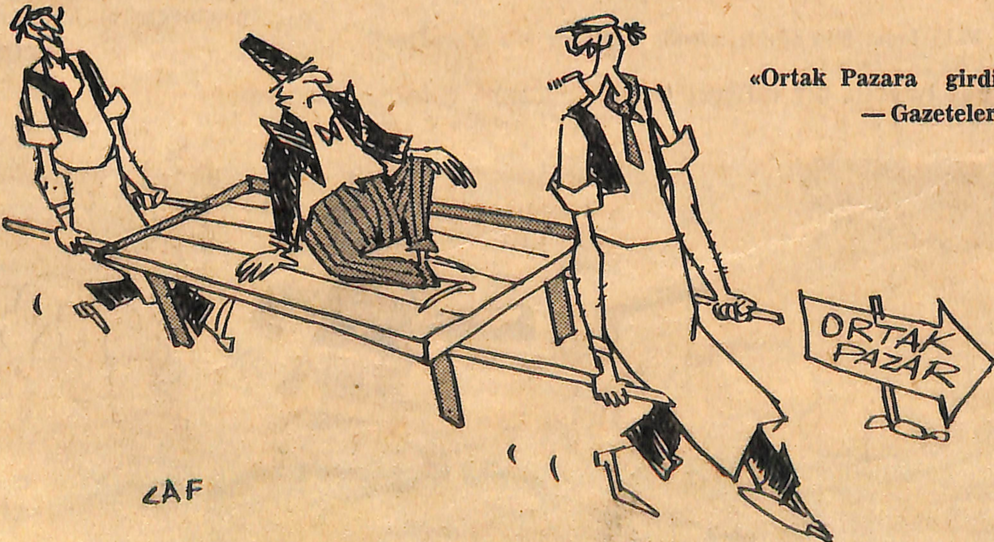
— Maden'den döneceğiz..

— Eşek yolu bellemiş diye, mecbur muyuz Maden'e kadar gitmiye?.. Eşeğin dediği mi olacak, yoksa bizim dediğimiz mi?..

— Anneciğim, bırak hayvanı da, kendi bildiği gibi gitsin Allasen..

— Allah sizin cezanızı versin işallah.. Eşeklere uya uya bu hale geldik, hâlâ da akıllanmadık.. Ne haliniz varsa görün..

— Deeeeeh!... Cık cık cık cık...

«Ortak Pazara girdik»
— Gazeteler —

— Ucuz pahalı, satalım şu malı gitsin!

İŞLER AYAZ

Orhan Kemal

Sabahın erken saati. Ağacamiinin önünden Beyoğlu'nun bu saatlerdeki tenhalığını seyrediyorum. Önümden kızlı, erkekli işçiler geçiyor. Arada homurtularla telâşlı bir otobüs, birkaç dolmuş, pırıl pırıl bir hususî...

İstiklâl caddesi yorgun yorgun uzanıyor. Apartmanların uykulu bir hâli var. Kaldırımlar keza. Bütün gece bu cadde, bu kaldırımlar öylesine çiğnenmiş, öylesine yorulmuş ki, şimdi uykuların en derininde gibi.

Birden yanımda cıvık bir ses:

— İngiltere'de moda, Fransa'da âdet. Aaah anam babam Aspasya bir selâm da mı yok fakire?

Şoför muavini ya da herhangi bir atölyede işçi denebilir kılığına bakılınca ama, hayır, cıvık mı cıvık, sulu mu sulu. Hiçbir işçi böylesine cıvık, sulu olamaz!

Yanıma sokuluyor:

— Kibritiniz var mı?

Kibritimi çıkarıp uzatıyorum. Alıyor. Afili bir şekilde çakıyor, sigarasın yakıp, uzatıyor:

— Bu devirde cebinde mangırın olmasın isterse. Yeter ki façan düzgün olsun. Façan benimki gibi oldu mu, bırak. Cebinde milyonun olsun isterse...

Karşı kaldırıma geçip, Bursa sokağına giren sarışın, akça pakça bir kadını işaret etti:

— Bu var ya bu?

— Ne olmuş?

— O biçim!

— Yâni?

— Motordur..

Başlıyor:

— Bir kocası vardı, elmas anam avradım olsun. Makinist. Mangır dersen, istemediğin kadar. Lâkin sütü bozukmuş inek kadının, kocasının üstüne parlak bir oğlanı sevdi. Şimdi yedi tekmeyi oğlandan da, çamaşırcılık yapıyor!

Bütün bunlardan bana neydi ama, anlat anlatabilirsen:

— ... Bu karı milletinin dinine, donuna güven olmaz. Benim Aspasya meselâ.. Demin geçti burdan. On dört yaşındaydı şerefsizim, mektebe gider gelirdi. Yemez yedirir, giymez giydirirdim. Adım Romanya'lı ama, bilmem Romanya'yı. Ben daha anamın karnındayken gelmişim buraya. Doğdum burada, ölecem burada. Orası lâzım değil, dünyayı ben öğrettim Aspasya'ya. Ben onu bunu bilmem. Bu dünyadan kaldırmak lâzım mangırı. Aspasya mangırı öğrenmeseydi, bırakmazdı beni! O beni bıraktı, ben de gül gibi mesleğimi...

— Neydi mesleğin?

— Oto tamircisi, şoför. Şoför ama değil öyle direksiyon şoföfü. Zor bulunur bu İstanbul'da bileğimi tutacak!

Göz kırptı:

— Senin ne dalgan var sabah sabah?

Omuz silktim:

— Benim mi? Hiç..

Omuzuma dostça vurdu, az sokuldu:

— Açıl bana, ziyan etmezsin!.. Ne dalgan var?

— Ne dalgası?

— Biz adamın gözünden çakarız. Karıya yiyecek gibi bakıyordun demin. Yer mi lâzım, karı mı?

— Ne yer, ne karı.

— Beni herkes bilir, düşmez kalkmaz bir Allah. Façam bozuk diye sanma Karamürsel sepetiyim..

Fısıldadı:

— Herkesten yüzelli, ikiyüz ama, seni sevdim. Senden temiz bir ellilik de olsa bereket versin...

Kestim attım:

— Karıya filân ihtiyacım yok!

İnanmadı:

— Dalga geçme. Baktım mı, yanılmam ben. Karılara fena bakıyorsun, gözlerin dönmüş. Gel buraya...

Kolumdan, Ağacamii sokağına çekti. Arka cebinden bir deste fotoğraf çıkardı:

— Bak, sarışını, esmeri, beyazı, dolgunu, zayıfı, şişmanı... Bende var on üç on dörtlükler de. Sübyancı mısın?

— Yahu neden bahsediyorsun?

— Hadi hadi, çakıyorum ben seni. Uy bu Şadan'a, pasa et elliyi... Şu var ya şu? Şerefsizim üç aylık evli, kadın, ama, kocası bitiyor. Bakma, düşmüş kötü yola. Herifin haberi bilem yok!

Bir başkasını gösterdi:

— Bu Nermin. Bir saat konuş, ayrılamıyacaksın bir daha!

Marika, Despina, Fatma, Mürvet'ten sonra baktı ki olmuyor, küçük kızların fotoğraflarını çıkardı:

— Bu var ya bu? Çiçek, Allahımı inkâr edeyim çiçek!

— İstemem.

— On dördünde yok daha ama?

— İstemem.

— Elliden vazgeçtim, ver kırk!

— İstemem.

— Otuz?

— İstemem.

Durdu, yüzüme küfredecek gibi, hınçla baktı:

— Yirmi? On beş? On?

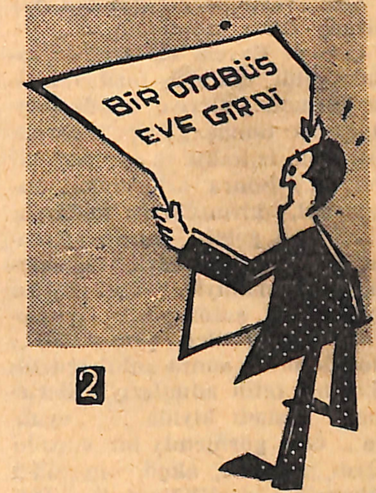
Ben de inat mıyım inat. Daha doğrusu, mangırsız. «Hayır» deyince, çaktı manzarayı galiba:

— Anlaşıldı, dedi. Yolsuzsun benim gibi. İşter ayaz. Ver bir sigara da siftah edelim bari!

Sürpik — Acep Agop bana gebeliği önliyen ilâç yutturoor?!

Tedbir!

Ankara MEKTUPLARI

Nimet Arzık

BAKANLARIN GEZİSİ :

Benim bildiğim, normal, bir Bakanın başkentten ıvır için, zıvır için, hattâ kıvır için, günlerce haftalarca ayrılamıyacağı... Benim bildiğim bu, bilmekte de devam edeceğim!

Örneğin, bir Turizm Bakanı turizmi, yollara düşerek keşfetmez... Nasıl ki bir Maliye Bakanı, maliyeyi banka banka dolaşarak idare edemezse... Nasıl ki bir Ulaştırma Bakanı, ulaştırmayı, kapı kapı mektup dağıtarak, ev ev telefon kontrol ederek, liman liman gemi gezdirerek düzene sokamazsa...

Size «verimli» bir geziden hoş birkaç fıkra anlatayım...

Çeşme: Evvelâ bir trafik arabası geldi, düdüğü, tozu, dumanı yerinde... İleriye hamle yaptı, geriye dönüş... Sağa tekerlek attı, sola iz kaktı ve zor yerleşti yerine... Sonra arkasından karası bol, kırmızısı şu kadarcık bir araba geldi, durdu gıcırtısız... İçinde, valisiyle, bakanıyla, milletvekiliyle, özel kalem müdürüyle, şoförüyle... İçindekiler döküldüler protokolca... Döküldükten sonra soluk-ten biri, önde fetih adımlarıyla ilerlemeğe başladı kıyıda... Soyundu... Gün görmemiş bir vücudu vardı, adalesiz, akçıl, keşkül-ü fukara bir vücut! Ve denize doğdu yürüdü...

Arkasından tesbih taneleri gibi tek tek, peşpeşe, «maiyeti» geliyordu... Suyla temas etti, biran durakladı ve ilerledi... Arkasındaki tesbih dizisi biran durakladı ve ilerledi... Öndeki keşkül-ü fukara adam, kendine has kulaçlar atmağa başladı. Arkadaki tesbih dizisi de öyle... Adam daldı, öbürleri de daldı... Adam çıktı, öbürleri de çıktı!

Suda bile kimse ne protokolü, ne mesafeyi bozdu... Halk bu manzaraya, hayretle bakmıyordu, ibretle bakmıyordu; alışkanlıkla bakıyordu... Görmüş, geçirmiş, bütün dut ağaçlarını silkmiş ve bu silkmeden neler düşeceğini neler kalacağını ölçmüş biçmiş halk!

«Makamın» banyosu tamamlandıktan sonra, gene o önde, maiyeti arkada, suları terkettiler...

Büyük inceleme yolculuğu devam ediyordu. Turizm kaynaklarının inceleme yolculuğu!.. «Makam», sonradan büyük ve tarihî bir kişiliğin sözlerini tekrarlıyabilecekti: «Veni, Vidi, Vici = Geldim, gördüm, yendim!..»

İKİNCİ FASIL :

Galiba yemeği, Çeşme Kaymakamı vermişti. Yemeğin şeref misafirleri, Bülent Ecevit'le Nurettin Ardıçoğluydular... Bir de zarif Halikarnas Balıkçısı vardı. Bir de hanımlar... Bir de bir iki «çıkaramadığım» milletvekili, bir de öyle yemeklerin kuyruk kısmına ilişen, mutlu bir takım zevat!

Bülent Ecevit, zarif adamdır. İnce adamdır. Onun için ne oldu, ne bitti, ne ilişti, ne takıştı söyliyemem... Ardıçoğluna gelince, o herkesle tartışır «kardeşim» diye... İki Bakan arasında bir lâf alıp vermesi oldu. Bülent Ecevit sofrayı düpedüz terketti... Herhalde en temiz çare, bu çaresiz gidişti!

Ardıçoğlu, bu «meydana tek sahip kalmanın» önünde biran şaşaladı. Sonra birinin koluna girdi: «Kardeşim, gel bir dondurmacıya gidelim» diye...

Artık külâhta mı yediler, bardakta mı yediler, bunu ihmalkâr tarih kaydetmedi!

Ben zaten, turizmin gelişeceğine inanıyordum. İnancım maya maya kabardı şimcik...

Bu seferki «geziyi» bu iki fıkrayla bitirelim...

Gene bir uzuuun inceleme gezisine çıkılacakmış, turizmi geliştirme babında, onu karış karış izliyeceğim... Kardeşim!... Bilesin şeker kardeşim!...

GÜLLÜK GÜLİSTANLIK

CHP'liydi. Gençti. Esmerdi. Orta boyluydu. Sivri gözdü... Gadre uğramasın diye cismini tarif etmekle yetindim... CHP. «avant-garde»inin kulis'teki üslûbunca lâkırdı ediyordu... (Oh onlar kuliste, ne cesurdurlar, ne samimîdirler, ne şikâyetçidirler, ne sosyal adaletçidirler bir bilseniz.. bir bilseniz!)

— «Efendim... 50 sene bu... 50 sene bir insan, bir memleketin başında kalsa, memleketi güllüğe gülistanlığa çevirse, gene vatandaş bıkar... Eeeee der, başka adam yok mu?... Güllüğe gülistanlığa çevirse...»)

Aa... Aaaaaa... Bir yaşıma daha girdim... Güllüğe, gülistanlığa çevirmedi mi yâni?..

İSTANBUL - ANKARA

İnsan bıkıyor, kızıyor: «Hiçbir vadini tutmamış şehir» diye, dramatik ithamlarda bulunuyor. Sonra özlüyor acı acı, geçinemediği bir sevgiliyi özlercesine... Birkaç hafta İstanbul'da kaldım... İlk günler, burun deliklerimi havalara dikiyor «Ohhh» diyordum, muhayyel yosun, çiçek, hürriyet kokularını içime çekerek... Sonra yaldızlı bir boşluktan başka hiçbir şey çekemedim içime... Hicapsız bir güzellikle güzeldir İstanbul. Kıvrımıyla, kıvrıntısıyla, tepeciğiyle, adacığıyla, deniziyle...

İşlenmiş bir güzellikle güzeldir. İstanbul, minaresiyle, yalısıyla, kasrıyla, çeşmesiyle...

Cana yakın bir güzellikle güzeldir İstanbul, küçük meyhaneleriyle, güvercinli meydanlarıyla, renkli takalarıyla, en olmıyacak yerde insanı buram buram yutkunduran ızgara kokularıyla...

Her dakika aç, her dakika doymuş bir güzellikle güzeldir İstanbul...

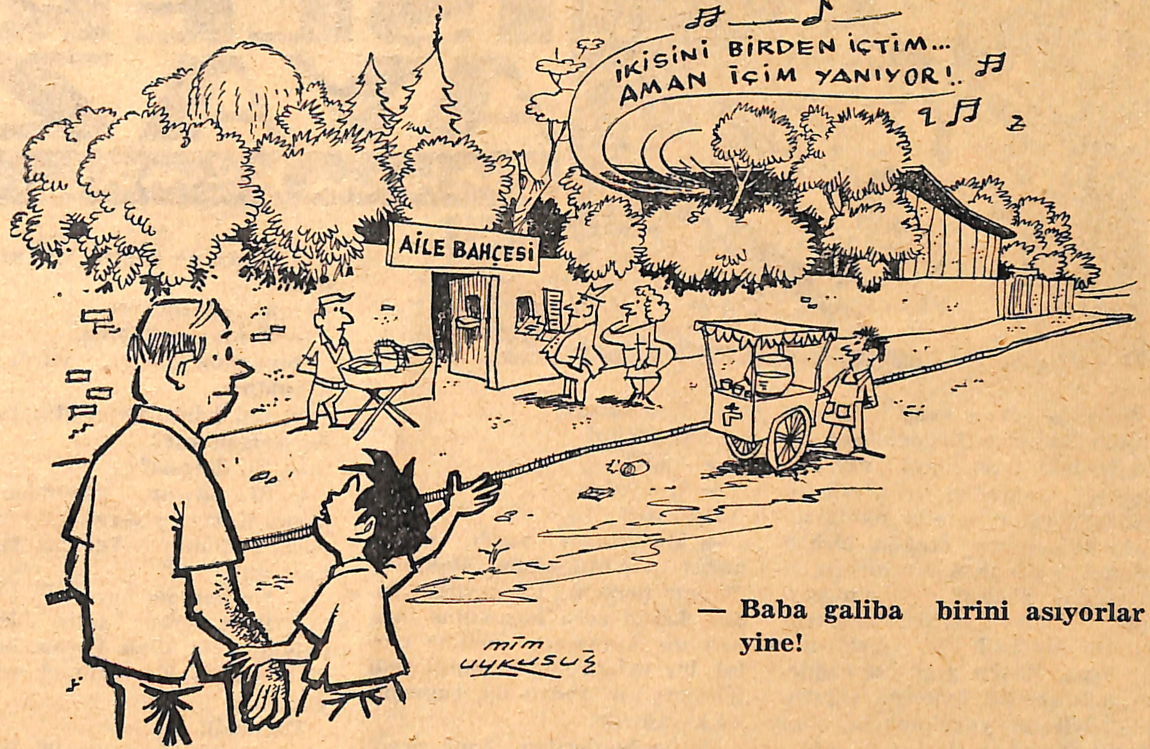
Ankara öyle değil... Kurudur. Sarptır. Sertttir. Asıktır, Asidir. O hayatı «kolay» bulmuşların güleçliği yoktur onda... Yaralı bir hali vardır.

İnsanlar orda «dert» konuşurlar. Memleket konuşurlar. Garip şekilli ümit dağlarının ardındaki ümitlerden konuşurlar. Hep te, kar yağar o fakir dağlara!.

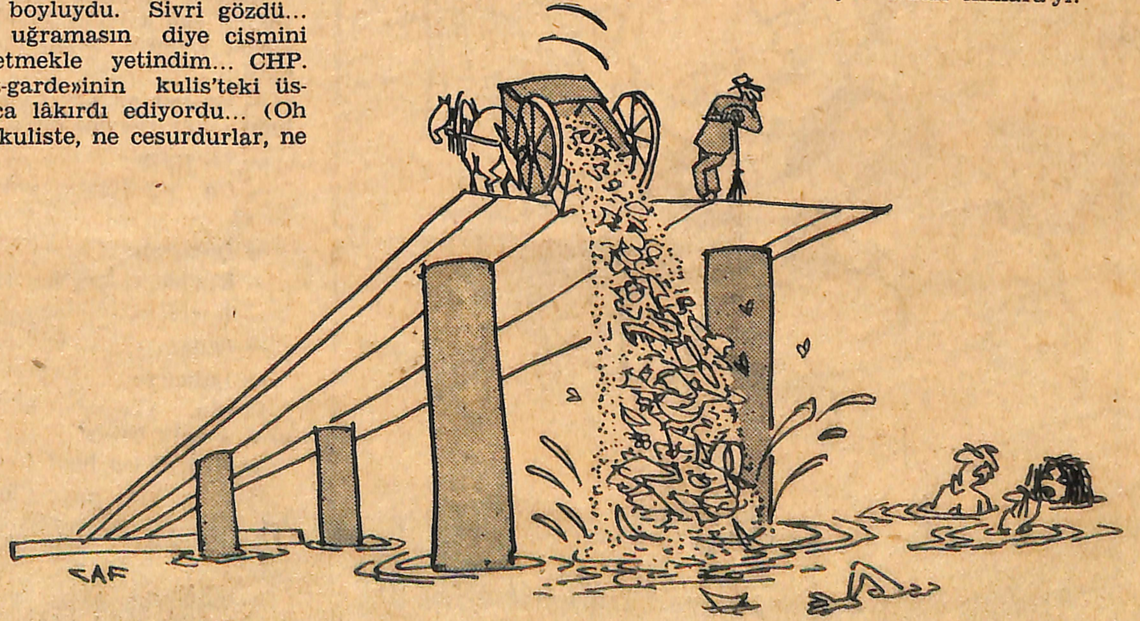
İstanbul'un güzelliği bana gümüş bir tabakta sunulan balığın, süslü, dekoratif pullarını hatırlatıyor: Ölü ve süslü!.. Halbuki ,Ankara deresindeki balık, pırıltısız, sıska, ama canlı, ne kadar mı canlı?.. onu avlamak istiyenleri bezdirecek kadar...

Özlüyor insan Ankara'yı!

Bir hükümlü idam edilirken şarkı söyledi! (Gazeteler)

— Baba galiba birini asıyorlar yine!

— E, biraz da çöp banyosu yapın!

* Üç Haftalık Hikâye *

Beni anlayan ilk kadın!

aziz nesin

ESKİ Bakanlardan birinin evine çağrılıydım o akşam. Söz arasında çıtlatayım ki, arkadaşım olsun olmasın bu Bakan milleti, Bakan bulundukları sürece ne beni yanlarına, makamlarına, evlerine çağırırlar, ne benim evime, yanıma gelirler. Ama Bakanlıktan düştükten sonra, eksik olmasınlar aralarında beni hatırlıyanlar da bulunur.

Pek sayın eski Bakan'ın, eteklerini Marmara'nın duru mavi sularında ıslatan yemyeşil bir tepenin üstündeki villâsına gittiğim zaman, geniş salon, teras, bahçe, ellerinde içki bardaklarıyla gülüşen konuklarla doluydu. Ay erkenden çıkmıştı; deniz ve ağaçlar ayaydındı.

Tanrının bildiğini kullardan ne diye saklamalı: Sıkılganlığım, sünepeliğim ötedenberi herkesçe bilinir. Dişili erkekli kahkahalar yayınlıyan kalabalığa sokulmadan, kimselere görünmeden bahçenin kuytusuna daldım. Bir büyük çam ağacının altındaki boş üç demir koltuktan birine oturdum. Çam ağacının dallarına asılmış birkaç tane renkli lâmba, aylı gecenin güzelliğini bozmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Eski Bakan'ın evine gelirken bir arkadaşıma uğramış, kitaplığında çoktanberi arayıp da bulamadığım bir kitabı görünce, okumak için birkaç günlüğüne istemiştim. O kitap da yanımdaydı. Bakan'ın akşam çağrısına kitapla gelmek uygunsuzluktu. Aydın kişi gösterişi için kolumun altından kitap eksik etmeyenlerden, helâya bile kitapla gidenlerden nefret ederim. Şimdi beni burda kitapla gören ne demezdi! Kalın bir cilt, cebime de girmez. Kitabı önümdeki demir masaya koydum. Biraz sonra bu sulu gülüşmeler, gürültülü konuşmalar dinerse, içeri gider, eski Bakan dostumu görürdüm.

Karanlıktan bir adam bana doğru geliyordu. Yanıma gelen adamın elindeki tepside içki dolu bardaklar vardı. Garson, vale, uşak, her neyse beni tâ uzaktan görmüş olan işte o adam tepsiyi uzattı. O yarı karanlıkta, içinde domates suyu var sanarak bir bardak aldım. Sıcak havada iyice susadığım için, buz gibi soğuk domates suyunu ağzıma dikince birden içim yandı, gözlerimden ateş fışkırdı: Bilmediğim keskin bir içki... Bardağı masanın üstüne bıraktım.

İlkin, yerdeki kuru otlardan, bana doğru yaklaşan bir ayak sesi duydum. Ayak sesi yaklaştı, uzaklaştı, yine yaklaştı, çevremde döndü. O yarı karanlıkta seçebildiğime göre, bu bir kadındı. Kadının yöremde dolanmasından sinirlerim bozuldu. Oldum olası kadınlardan, hele güzellerinden çekinir, ürkerim; benimle çaktırmadan alay edeceklermiş gibi gelir. Belki de bu beceriksizliğim, yirmi beş yıl önceki ilk ve son aşk ilânımdaki başarısızlığımdan ileri geliyor. Üniversiteli bir kızdı. Bir gün onunla Büyükada'ya gitmiştik. Belki bin kere aşkımı söylemeye karar vermiş, her seferinde de aşktan başka her türlü saçmayla kızı kendime güldürmüştüm. Ama o gün kararım kesindi. Yüksek kayalardan kıyıya indik, yarısı denizin içinde bir kayaya yanyana oturduk. Bir zaman yutkunduktan sonra kalbimi dile getirmeye başladım. Konuşurken, sağ yanımdaki kıza hiç bakamıyordum. Başım ilerde, gözlerim enginlerdeydi. Becerebildiğim en güzel aşk sözlerini mırıldanıyordum. Ne kadar konuştuğumu anlamak için saat tutmadım ama, üstümüzü kaplayan tepenin gölgesi çekilmiş, güneş vurmuş, sonra yine ortalık gölgelenmişti. Oldu olacak, kızın adını da söyliyeyim: Handan...

Handan'ın da sözlü aşkıma cevap vermesi için arada bir susuyordum. O, herhalde utancından olacak hiç sesini çıkarmıyordu. Ben, yine ona başımı çevirmeden devam ediyordum. Güneş, ufuktaki deniz kesimine batıyordu. Sustum. Sert kayada oturmaktan altım da uyuşmuştu. Handan'ın susuşunu, aşkımı kabul ettiği anlamına alarak, o anda ve hayatımda ilk defa bana gelen erkekçe bir cesaretle kolumu Handan'ın beline, omuzuna, artık elime neresi gelirse orasına dolamak istedim. Ama bir türlü başımı ondan yana çeviremiyordum. Sağ kolumu attım, atmamla kendimi boşlukta bulup tepetaklak kayanın üstünden denize yuvarlandım. Bedenimin alt bölümü tüm uyuşmamış olsaydı bu kaza başıma gelmezdi. İşin daha da kötüsü sağ kolumu atarken,

— Handan!.. Sen de söyle Handan!.. Konuş Handan!.. Cevap ver Handan!.. demek üzereydim.

Söze bir kere başlamış olduğum için, gayet tabii olarak kendimi tutamayıp, suların içinde söze devam ederek,

— Handan!.. Cevap ver Handan!.. diye inledim.

Bu iniltime, çınçın öterek tepelerde yankılanan bir şımarık kahkaha cevap verdi. Denizin içinden başımı doğrultup bir de baktım ki Handan, arkadaki yüksek yarın üstündeki çamlardan birinin tepesinde, bana gülüyor. Oturak yerim ve bacaklarım o kadar uyuşmuş ki, çırpındığım suların içinden bir türlü kalkıp doğrulamadım. Çamdan atlayan Handan kayalardan kayalara sekerek yanıma ulaştı, beni kaldırdı. Ama gözlerinden yaşlar boşanarak öyle gülüyordu ki, çakılların üzerine yuvarlandı.

— Nasıl düştün öyle, yoksa kayanın üstünde uyuya mı kaldın? dedi.

Demek o benim yanımdan çoktan kalkıp gitmiş, ben kendi kendime aşk mırıldanırmışım.

Handan, kasıklarımı tutarak,

— Bir yerin acıdı mı? diyordu.

Tek kelime konuşamadım. Vapura bindik, Köprü'de ayrıldık. O gün bugün kadınlardan ürkerim. Evlenemeyişim de bundandır.

Ben, yöremde dolanıp duran kadından kurtulmak için kalkıp başka yere gitmek üzereydim ki, kadın yanıma sokuldu,

— Siz de bütün büyük adamlar gibi yalnızlığı seviyorsunuz Hasan Bey...

Adımı da bilen kadını tanımak için başımı yüzüne uzattım, ama bir tanıdığıma benzetemedim. Ne cevap vereceğimi de kestiremediğim için,

— Ne gibi efendim? dedim.

Bir söze karşılık bulamazsam, zaman kazanıp kendimi toparlamak için hep böyle «Ne gibi?» diye saçma bir soru sorarım. Kadın,

— Ne tuhaf... dedi.

— Ne gibi? diye tekrarladım.

— Bütün büyük sanatçılar yalnızlıktan hoşlanıyor Hasan Bey...

— Ne gibi?

— Sizin gibi meselâ... Müsaade eder misiniz, oturabilir miyim?

— Rica ederim, buyrunuz...

Kadın yanımdaki demir bahçe koltuğuna oturdu.

— Biliyor musunuz Hasan Bey, dedi, sizinle konuşabilmeyi ne kadar isterdim...

— Demek, beni tanıyorsunuz?.. dedim.

— Aman efendim, adınızı bil-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

meyen var mı? Sizi bütün memleket, bütün dünya tanıyor...

İçime ılık ılık bir şeyler yayıldı, gevşedim. Bir şeyler söylemeye çalıştım, ama beceremedim.

— Sizinle tanıştığım için, inanınız, hayatımın en mutlu gecesini yaşıyorum.

Yanaklarıma doğru yayılan ağzımı bir türlü toparlıyamıyordum. Nedense tükürük bezleri hızla çalışmaya başladı, sulanan dudaklarım arasından bir mırıltı çıktı:

— İltifat ediyorsunuz...

— Estağfurullah... İltifat değil, ciddî söylüyorum. Sizin gibi büyük bir sanatçıyı takdir etmek benim haddim değil ama, sizin asıl büyük kıymetiniz zamanla daha iyi anlaşılacak...

Bir iş yapmış olmak için öksürdüm.

— Siz, maalesef memleketimiz geri kalmış olduğu için, kıymeti lâyıkıyla anlaşılamamış bir yazarsınız...

Dobra dobra konuşalım; yüzüme karşı övülünce hangi yazar hoşlanmaz bundan... İyice gevşeyip yayılıyordum. Neredeyse keyfimden eriyip oralara sızışıp kalacaktım.

— Yazık ki böyle bir kısır memlekette doğmuşsunuz, dehanızı anlayan yok...

Allah Allah... Kadın, benim hakkımda tıpkı benim gibi düşünüyor.

— Sizi anlıyabilecek insan nerde? Yok, yok...

— Bir kişi bile anlasa, bu saadet yeter insana...

— Ama böyle mi olmalıydı Hasan Bey? Size olan hayranlığımı ifade etmeme lûtfen müsaade buyrunuz...

— Estağfurullah hanımefendi... İsminizi lûtfeder misiniz?

— Hayranlarınızdan Süreyya... Siz de Hasan Bey, bütün dâhiler gibi çok içiyorsunuz galiba...

Böyle söyleyip masadaki, bilmediğim içki dolu bardağı elime tutuşturdu. İçkiyle hiç aram hoş olmadığı halde, övünerek,

— Evet, çok içerim, dedim, uyuyuncaya kadar...

Bir dikişte bardağı boşalttım, içim yandı, gözlerimden ateşler fışkırdı.

— Haklısınız, içmeden o güzel

— Ismarlama sırası ona gelince, hep böyle yapar!.

yazılar yazılmaz... dedi.

— Sabah uyanır uyanmaz içkiye başlarım, uyuyana kadar...

— Bütün dâhiler gibi siz de kimbilir ne kadar az uyuyorsunuzdur...

Öğle yemeklerinden sonra yalnız iki saat kestiririm, geceleri de sekiz-on saat deliksiz uyumazsam kendimi toparlıyamam. Ama kadının sözü karşısında,

— Dâhi olduğumdan değil ama, dedim, günde iki-üç saat uyku bana yetiyor. Hattâ bazen haftalarca, aylarca hiç uyumadığım olur...

Bayan Süreyya oradan geçmekte olan garsonu çağırdı, tepsiden iki bardak deminki sert içkiden aldıktan sonra garsona,

— Bize sürahiyle içki getir, sonra da sık sık buraya uğra. Beyfendiyi içkisiz bırakma! dedi.

Garson az sonra içki dolu sürahiyi getirdi.

Süreyya Hanım bardağını kaldırıp,

— Şerefinize üstad! dedi.

İçtiğim içkiyle içime bir akkor yayıldı.

— Evet, yazılarınız çok okunuyor, acaba o yazılardaki derin mânayı kaç kişi kavrıyabiliyor?..

— Ahh... aaah!.. diye inledim, bu gece siz dertlerimi tazelediniz.

Boşalan bardaklarımızı sürahiden doldurdum.

— Affedersiniz üstad, dedi, bütün büyük sanatçıların birer hobby'si var, derler. Sizin hobby'niz nedir?

— Benim mi? Benim... Benim hobby'im...

Oysa benim ne habim, ne fobim vardı... Ama bir hobby'im olmak gerekiyordu. Bu sırada garson içki dolu bir sürahi getirdi, boşunu aldı.

— Ben, dedim, evimde karga beslerim. Benim hobby'im de kargaları ehlileştirmek...

—Enteresan... Şerefinize üstad. Birşey daha sorabilir miyim? Sizi rahatsız etmiyorum ya...

— Yooo... Bilâkis...

— Uğura inanır mısınız? Bâtıl inançlarınız var mıdır? Bütün meşhurların varmış da...

— Tabiî benim de bazı bâtıl itikatlarım vardır.

— Meselâ...

— Meselâ... Şey... Nasıl söyliyeyim bilmem ki...

İçkiden iyice açılmıştım. Kadın koltuğunu yanıma çekti, kolu koluma değiyordu.

— Bir kadınla...

Sözümü kesti,

— Anlıyorum, dedi, siz de bütün dâhiler gibi hiç ihtiyarlamıyacaksınız.

— Sonra, dedim, uğura da inanırım. Sokak kapısından çıkmadan beş adım sekmezsem o gün işlerim ters gider... Bunları yalnız size söylüyorum, çok mahrem sırlarım...

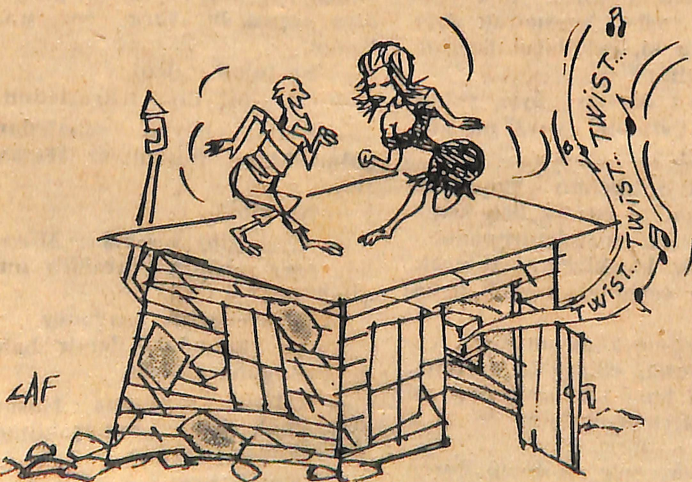
Derin bir iç geçirdikten sonra,

— Bu gece o kadar mesudum ki... dedi, size teşekkür ederim...

Birer içki daha yuvarladıktan sonra,

— Merakımı mazur görün, dedi, size olan yakınlığımdan ve ilgimden soruyorum. Hislerimi anlıyorsunuz... Sizi daha yakından tanımak istiyorum... Aman yarabbi, bir dâhi ile yanyana olmak!..

İyice sokuldu. Utancımdan biraz geri çekildim ama, o da omuzuma dayandı.

Yazısız

Yazın, bizi okşarken rüzgârın en ılığı,
Toprak değiştirirken yeşillerle kılığı,
Çiçeklere boğunca Haziran ortalığı,
Saldırır gönüllere «İlkbahar hastalığı».

Bu hoş rahatsızlığın adı «Aşk» tır kitapta,
Doktor!.. Kurtar bakalım bizi, bir iğne yap da!..
Başımıza dert olur o, hiç yokken hesapta:
Gönlümüz ıstırapta.. Yüreğimiz azapta..

Karşılıklı tutulur ona hep iki kişi,
Belli: Biri erkektir, biri daima dişi!..
Önemli hal alınca hastalığın gidişi,
Dullar tedavi eder buseyle şıpınişi!..

Ya genç kızlar?.. O zaman sarpa sarar mes'ele:
Mehtaba âşık olsan bir şey geçer mi ele?..
Aşk, Kerem masalıydı eski devirde hele:
Çile bülbülüm, çile!.. Kavuşamazsın güle!..

Artık kışa çevirir bu hasretle güzünü,
Tasalı geçirirdin geceni, gündüzünü:
İki çeşme yapsan da hattâ iki gözünü,
Değil duymak sözünü, göremezdin yüzünü!..

Kız meselâ ulaşmış o yıl on sekizine,
Başgöz olmak isterdi o da tezi tezine..
Kara sevdalı bir genç düşer ama izine,
Kara sular inerdi zavallının dizine!..

Âşığın ister dolu, ister boş olsun cebi,
Artık ömür boyunca ayrılıktı nasibi..
Güzeller de plâjda yakamazlardı kalbi
Bikini mayolarla, Havva Anamız gibi!..

Öyle buluşulmazdı korkusuzca her yerde:
Ne «Gece Klübü»nde, ne bezik, ne pokerde!..
Erkek arkadaşlarla «Kokteyl parti»ler nerde,
Dışarı çıkılmazdı: Kapılar «Demir perde»!..

Kız adım atacak da dadısile sokağa,
Flört yapacaksınız siz uzaktan uzağa!..
Leylâ - Mecnun aşkı bu.. Geçmez kalbden dudağa..
Bekle, konuşursunuz.. Balık çıksın kavağa!..

İlkbahar Hastalığı: Gençlikteki ilk sevgi..
Bu krizle yarmıştır dağı Ferhat da belki!..
Kerem, yanarken demiş: «Bu, öyle bir alev ki,
«Yaşamaktan çok tatlı öldürüşünün zevki!..»

Senin başka bir ufka uçsa bile yıldızın,
Gene onu severdin, gene dinmezdi sızın..
Yeni Kerem?.. O bıkar ayrılıktan ansızın,
Öyle kendi yanmaz da, evini yakar kızın!..

Eski aşk: Sonsuz hüzün.. Kopmayan bağ.. Saf dilek..
Hâtırası: Bir mektup.. Kurutulmuş bir çiçek..
Şimdi modern âşıklar cömert davranıyor pek:
Hediye ediyorlar kıza canlı bir bebek!..

Necdet Rüştü Efe

Eski Aşklar

Yazın, bizi okşarken rüzgârın en ılığı,
Toprak değiştirirken yeşillerle kılığı,
Çiçeklere boğunca Haziran ortalığı,
Saldırır gönüllere «İlkbahar hastalığı».

Bu hoş rahatsızlığın adı «Aşk» tır kitapta,
Doktor!.. Kurtar bakalım bizi, bir iğne yap da!..
Başımıza dert olur o, hiç yokken hesapta:
Gönlümüz ıstırapta.. Yüreğimiz azapta..

Karşılıklı tutulur ona hep iki kişi,
Belli: Biri erkektir, biri daima dişi!..
Önemli hal alınca hastalığın gidişi,
Dullar tedavi eder buseyle şıpınişi!..

Ya genç kızlar?.. O zaman sarpa sarar mes'ele:
Mehtaba âşık olsan bir şey geçer mi ele?..
Aşk, Kerem masalıydı eski devirde hele:
Çile bülbülüm, çile!.. Kavuşamazsın güle!..

Artık kışa çevirir bu hasretle güzünü,
Tasalı geçirirdin geceni, gündüzünü:
İki çeşme yapsan da hattâ iki gözünü,
Değil duymak sözünü, göremezdin yüzünü!..

Kız meselâ ulaşmış o yıl on sekizine,
Başgöz olmak isterdi o da tezi tezine..
Kara sevdalı bir genç düşer ama izine,
Kara sular inerdi zavallının dizine!..

Âşığın ister dolu, ister boş olsun cebi,
Artık ömür boyunca ayrılıktı nasibi..
Güzeller de plâjda yakamazlardı kalbi
Bikini mayolarla, Havva Anamız gibi!..

Öyle buluşulmazdı korkusuzca her yerde:
Ne «Gece Klübü»nde, ne bezik, ne pokerde!..
Erkek arkadaşlarla «Kokteyl parti»ler nerde,
Dışarı çıkılmazdı: Kapılar «Demir perde»!..

Kız adım atacak da dadısile sokağa,
Flört yapacaksınız siz uzaktan uzağa!..
Leylâ - Mecnun aşkı bu.. Geçmez kalbden dudağa..
Bekle, konuşursunuz.. Balık çıksın kavağa!..

İlkbahar Hastalığı: Gençlikteki ilk sevgi..
Bu krizle yarmıştır dağı Ferhat da belki!..
Kerem, yanarken demiş: «Bu, öyle bir alev ki,
«Yaşamaktan çok tatlı öldürüşünün zevki!..»

Senin başka bir ufka uçsa bile yıldızın,
Gene onu severdin, gene dinmezdi sızın..
Yeni Kerem?.. O bıkar ayrılıktan ansızın,
Öyle kendi yanmaz da, evini yakar kızın!..

Eski aşk: Sonsuz hüzün.. Kopmayan bağ.. Saf dilek..
Hâtırası: Bir mektup.. Kurutulmuş bir çiçek..
Şimdi modern âşıklar cömert davranıyor pek:
Hediye ediyorlar kıza canlı bir bebek!..

Necdet Rüştü Efe

— Rica ederim, sorunuz... dedim.

— Nasıl yazarsınız? Yani özel bir huyunuz var mıdır? Meselâ yazarken ayaklarınızı sıcak suya sokmak veya buğuya oturmak... Başka meşhur yazarlarda olduğu gibi...

Bir içki daha aldım. Aç karnıma içki büsbütün dokunmuştu.

— Hiç şüphesiz, dedim...

— Ben yazıya başlamadan önce jimnastik yaparım, tam yarım saat jimnastik yapmazsam ilham gelmez.

— Âletli mi, âletsiz mi?

— Hem âletli, hem âletsiz jimnastik... Önce İsveç jimnastiği, sonra ip atlarım, halter kaldırırım, biraz da labut çevirir, barfiks yaparım...

— Size hayranım... Hiç âşık oldunuz mu üstad?

— Oooh... Aşk mı?...

İkimiz de içki bardaklarımızı kaldırdık...

— Hayatımda aşksız geçen saniyeleri yaşanmamış sayarım...

Oysa bütün hayatımda aşk, yukarda anlattığım aşk ilân ederken kayanın üstünden denize yuvarlanmam talihsizliğiydi...

— Heyhaaat!.. diye inledim, henüz hakikî aşka nail olmuş değilim...

Saçlarıyla çenemi okşadı, sonra elimi tutup gözlerine götürdü: Ağlıyordu...

— Ben de hakikî aşkı hiç tatmadım... dedi.

(Arkası var)

Su altı ve su üstü servetlerimizden istifade edilecek. —Gazeteler—

Su altı ve su üstü servetlerimiz!

Maç

Bir milletvekili, bir pazar günü seçim bölgesinin bir kasabasına uğramıştı. Kendisini karşılayanlarla beraber belediye binasının balkonuna çıktı. Bir aralık belediye reisine sordu:

— Halka hitap etmek istiyorum, bu konuşma ne kadar zaman sürmelidir?

Belediye reisi saatine bakarak:

— Beyefendi, dedi, istediğiniz kadar konuşabilirsiniz, on dakika sonra maç başlıyor, hepimiz oraya gideceğiz!

* * *

Karı - Koca

Evlenmenin bir yeni tarifi:

İlk yıl: erkek konuşur, kadın dinler. İlk yıldan sonra: Kadın konuşur, erkek dinler.

Altı yıl sonra: İkisi de konuşur, komşular dinler!

* * *

Falcı

İki arkadaş konuşuyorlar:

— Ben ne bakıcılara, ne de falcılara inanırım...

— Neden?

— Geçen gün birisinin tavsiyesi üzerine bir falcıya gittim. Kapıyı çaldım... Ne dedi, biliyor musun?

— Hayır!

— Kim o diye sordu!..

— Temizlik mi ahbap?
— Evet... Yaza veda ediyorum!.

— Leylâ deği
— Evet.. Veda

İç yüzü

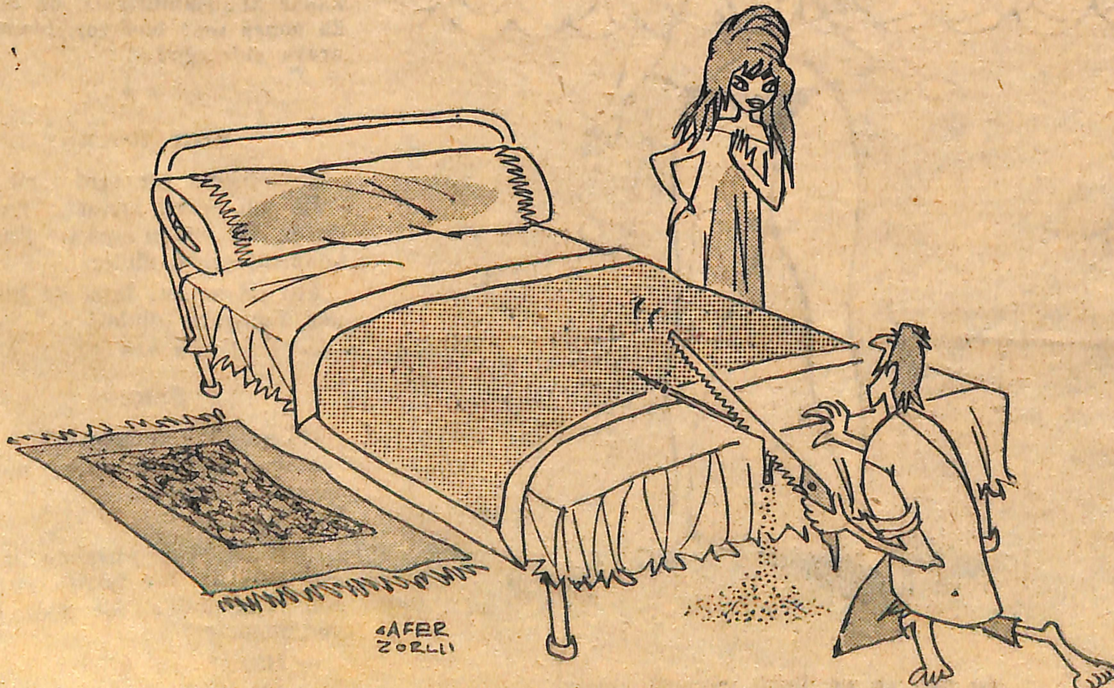
İki çapkın bir gazinoda oturmuş, sosyetenin tanınmış güzel kadınlarından Bayan E.E. den bahsediyorlardı.

— Doktor falan onun iç yüzünü hepimizden fazla bilir..

— Hayret, nereden biliyor?.

— Nereden mi?.. Geçen hafta apandisitten ameliyat etti!.

Doğum kontrolu:

— Yarısına sen yatarsın karıcığım, yarısına da ben!

Açıla

Açılalım engine, ben kürek, sen d
Benim gözlerim sende, senin göz
Varsın çırpına dursun deniz de k
Dalgaların üstünde atalım bin pe

Akşam, batı işlerk
Sığınalım kimseni
Kolum, belinde ke
Gözlerinin içine b

Kararırken git gide göğün, suları
Boşluğa serpilirken yıldızların çe
Sükûtu besteleyen dalgaların sesi
Karışan buselerin alev alev âheng

Buseler kanad açs
Gül pembe topuğu
Buseler kanad açs
Melekler bize bak

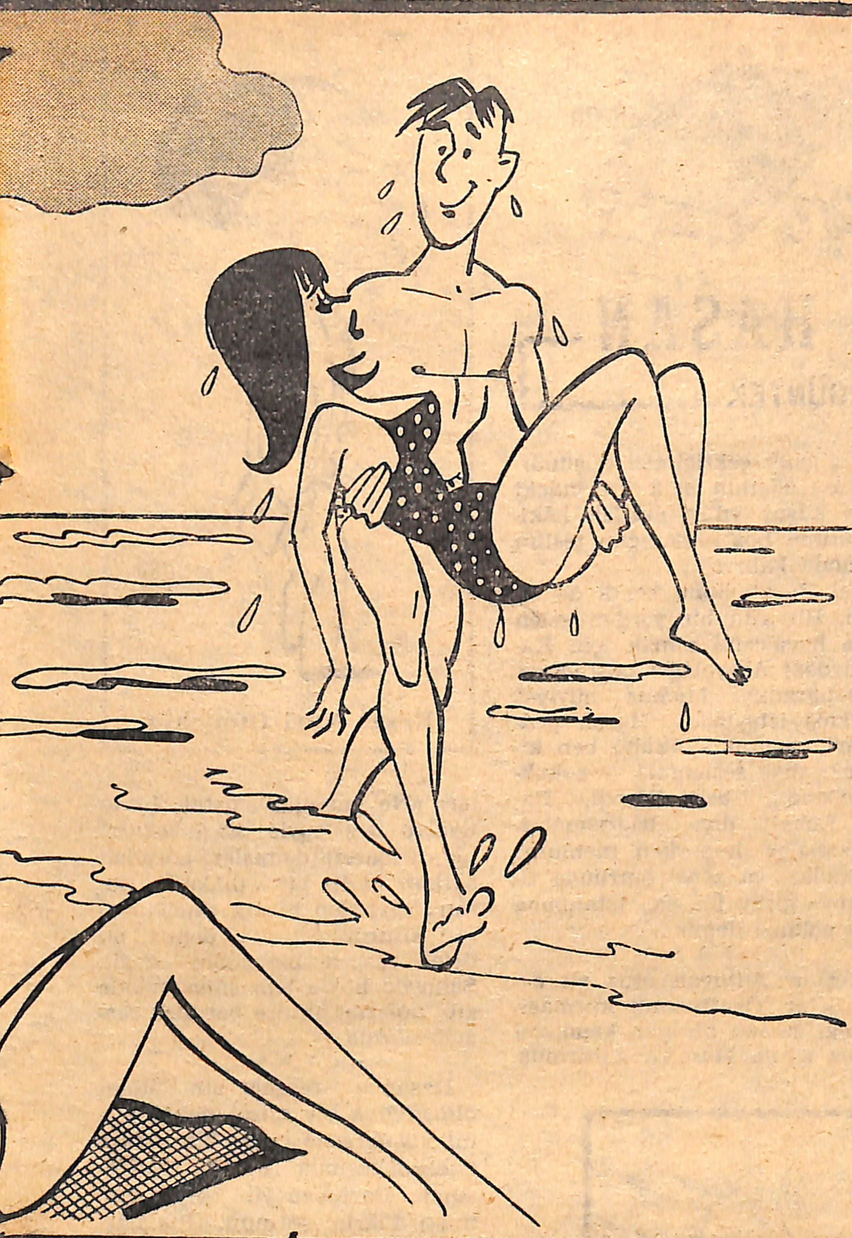
Tecrübe

Esmer delikanlı, pastahanenin bir k çıkışıyordu:

— Madem ki benimle evlenmek niyet din, tozdun, dans ettin, plâja gittin, öpüş

Sarışın kız, saçlarını düzeltti, önünd delikanlının yüzüne mânalı mânalı baka

— Şekerim, dedi.. Boş ver bunlara b sini ölçmek için arkadaşlık ettim!..

mi?
boğulmasını yapıyor!

— Dur be... Bir veda bakışı da ben atayım!

ım!

nende,
rin bende!
bim gibi,
nde!

n sulara yakut oya,
bilmediği bir koya,
ner; kolun boynumda kement,
tayım doya doya!

rengi,
engi,
e,

dudağının ucundan,
dan, elinden, avucundan!
, yükselelim göklere,
n yıldızların burcundan!

ÇİMDİK

Yanlışlık!

Müdür, memurlarından iki gün evvel karısı vefat eden Ali'ye baş sağlığı dilemek için muhasebeye girdi, fakat şaşırarak Mustafa'nın masasına yaklaştı:

— Mukadderat, dedi, hepimizin başına gelebilir, sağlık olsun.

Bir akşam önce dairenin kapısından bisikleti çalınan Mustafa:

— Teşekkür ederim, dedi, o kadar da üzülmedim hani. Elden düşme almıştım, ara sıra arkakaşlar da kullanırlardı, artık mecali de kalmamıştı!

tahtası

esinde karşısında oturan sarışın kıza

yok, ne diye iki senedir benimle gez-
n?
i pastanın kalan parçasını yedi ve
:
seninle Kayaya olan aşkımın derece-

İzmir'de kadınlar maça parasız girecek — Gazeteler —

Seyirciler!

Eski Defterlerden

KOMİK KEL HASAN

Yazan: Reşat Nuri GÜNTEKİN

Unutulmasına çok acıdığım insanlardan biri de komik Kel Hasan Efendidir. Biçareyi en iyi tanımış olanlarımızın bile, ara sıra adını anarken, küçümser gibi bir halimiz vardır. Halbuki o bizim tulûat tiyatromuzun hakikaten en büyük aktörü idi. Abdürrezak daha ziyade nüktelerile kendini bir kısım aydınlara beğendirmiş bol âhenk bir eski İstanbul Efendisi tipi idi. Asıl kuvvetini müstesna taklit kabiliyetinden alan Naşit merhumu bir ucundan orta oyununa, bir ucundan kitaplı tiyatroya bağlamak kabildir. Fakat Ha-

Kel Hasan

san kendinden başka kimseye benzememesi lâzım gelen tulûat komiğinin tâ kendisi idi. Arı nasıl hiçbir şey öğrenmeden vücudunun bir fonksiyonu olarak balını yaparsa, o da, komiğin halis balını öyle yapardı. Otuz küsur yıl İstanbul ahalisi filân piyesi, falan numara ve atraksiyonu görmeğe değil, limon kabuğu biçiminde püskülsüz fesi, siyah redingotu, beyaz pantalonu, rugan terliklerile Kel Hasan Efendiyi görmeğe koşmuştur.

Kimdir? Nereden çıkmıştır? Zannederim şimdi bunu bilen yoktur.

Ben onun çocukluğunu bilen bazı eski Selimiyelileri tanırım. Fakat onların da hatırladıkları akşam üstleri Karacaahmet mezarlığı ağzındaki su terazisi önünden çıkan ve omuzundaki sırığa takılı iki yoğurt tenekesile mahalleyi dolaşan yarım pabuçlu, cılız, ezik burunlu, bir fukara çocuğundan ibarettir. Gevrek bir sesi varmış; çok tuhaf olduğu için kapılarda alış veriş edenler ona daima takılırlarmış. Niçin saçı olmadığını soranlara: «Üvey anam kafama çok vururdu; onun için saçlarım içeriye tepmiş, şimdi aşağıdan çıkıyor galiba!» diye terlemeğe başlıyan bıyıklarını gösterirmiş. Yine bu rivayetlere göre bütün tahsil ve terbiyesi Kuşdilindeki Salaş tiyatronun bazan tahta aralıklarından bazan kapısından seyrettiği piyeslerinden ibarettir.

Küçük yoğurtçu çırağı bir zaman sonra dükkânını açıyor. Fakat bu bir yoğurtçu dükkânı değil, dünya dükkânlarının en marifetlisi ve insan aldatması en güç olan tiyatrodur. Bütün sermaye evvelâ yamalı komik gömleği ve biraz önce bahsettiğim eski redingot, beyaz pantalon, rugan terlikler ve bir de kaşlarile bıyıklarını tümsekleştiren, ezik burnunu mini mini bir düğme şekline sokan bir boya parçasından ibaret. Fakat en yüksek mevki ve rütbe sahiplerinden dilencilere kadar, âlimleri, cahilleri, zekileri, aptalları ile istisnasız bütün İstanbul ona âşık oluyor; yıllarca onu dinleyerek gülüyor, gamını kederini unutuyor. Zaten hakikî komik zekî ile aptalı bir arada, ayni ruh ile güldüren komik değil midir?

Hasılı okuması yazması bile olmıyan yoğurtçu çocuğu bir devrin âdetâ tek neşe ve hâdisesi haline gelmiştir. Bazan bütün bilgilerimiz ve çenebazlığımızla karşımızdaki insanı on dakika meşgul etmekte ne kadar güçlük çektiğimizi düşünürsek bu adamın halk üzerindeki otuz küsur yıllık mutlak hâkimiyetinin boş olmadığını teslim zorunda kalırız.

Kel Hasan bunu kendi de bilirdi. Bir gün bir yerden gelen para havalesini almak için Kadıköydeki Altıyolağzı postahanesine uğramış. Memur hüviyet vesikası isteyince, Hasan pencereyi açarak: «Yahu ben kimim?» diye seslenmiş ve sokakta «Oooo... Hasan Efendi... Hasan Efendi» diye bağrışmalar, kahkahalar koparken, memura: «Arkadaş, ya sen ömründe tiyatroya gitmedin, ya İstanbul'a yeni geldin» demiş...

* * *

Meşhur Antuvan otuz yıl evvel Şehir Tiyatrosunu kurmağa geldiği zaman bir gün kendisini utana sıkıla Hasan'a götürmüşler: «Ne yapalım üstat, bizde tiyatro işte böyle bir maskaralıktan ibaret» demişler. Locadan sarkan garip bir dikkatle Hasan'ı seyreden büyük sanat adamı: «Durun durun, demiş, bu öyle rasgele bir adam değil. Sahnede böyle babasının evinde gibi dolaşan aktöre ben pek rasgelmedim!»

Reşat Nuri Güntekin

* * *

Hasan'ın rasgele bir adam olmadığına bir misal daha. Yirmi küsur sene evvel bir akşam Şehzadebaşında Ferah tiyatrosunda Darülbedayii seyre gelmişti. Fikrini sordum. «Biz alaylı, bunlar mektepli» dedi. Sonra şunları söyledi: «Bu tiyatro bizimkinden başka. Burada her aktör bir âlem. Herkes ayrı ayrı güldürüyor. Bende bütün aktörlerin vazifeleri bana çanak tutmak, benim ağzımı açtırmaktır. Güldürmek bana düşer!»

Tiyatro nazariyelerine az buçuk merak etmiş ve bulaşmış bir adam olarak söyliyebilirim ki tulûat tiyatrosu ile sanat tiyatrosu arasındaki ana farkı bu kadar derinden kavramış ve iyi ifade etmiş bir münekkide tesadüf etmedim.

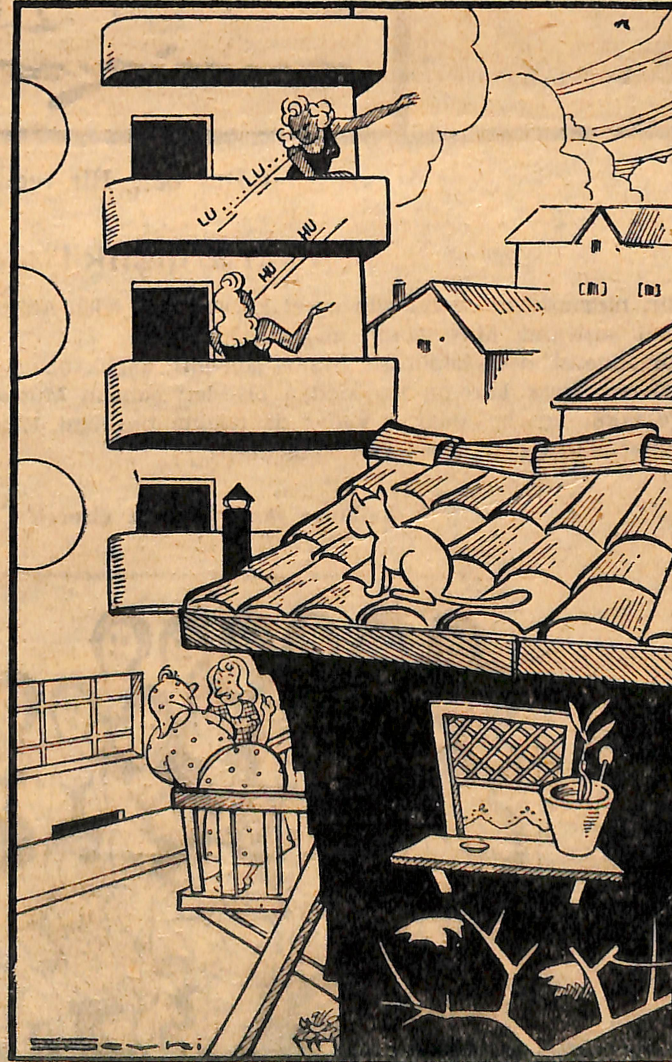
Bütün insan kalabalıklarında olduğu gibi tiyatro salonlarında da daima ayrı ayrı havalar eser. Öyle ki bu havalardan birinde muvaffak olan bir oyun bir başkasında somurtkan bir duygusuzlukla karşılaşır ve baştan kara eder.

Kel Hasan işte bu havayı perdenin arkasından sezer ve derhal ona göre tertibat alırdı. Faraza ahaliyi sıkkın hissettiği vakit perde başındaki iki can sıkıcı aktörün diyaloğunu alabildiğine uzattırırdı. Bilirdi ki gerginliği son raddeyi bulan halk daha dışarıdan kendi sesini ve tenekesinin gürültüsünü işittiği zaman bir kurtarıcı geliyormuş gibi çıldıracak ve sevinecektir.

* * *

Onun tiyatroda ne kadar başka bir adam olduğuna bir misal daha:

Biraz yukarda bahsettiğim kendi tarifine göre tulûat tiyat-

— **Eyvahlar olsun hemşire, karşıki apartmana yamyamlar taşınmış...**

— **Ayol onlar yamyam değil, yazlıktan dönen yeni zenginlerin kızları!..**

rosunda her şey bir merkezden ibarettir; öteki aktörler derece derece vasıtalardır; bunun için alacakları ücretin de ona göre tertibi lâzım gelir. Ancak hayat gibi sahnede de herkese kendi hakikî değerini kabul ettirmek güçtür. İstibdat ramazanlarının en parlak bir gecesinde bütün kumpanya patrona karşı bir suikast hazırlar ve birinci perdeden sonra takma sakallarile onun karşısına dizilerek: «Efendi, artık eksik, hakkını helâl et. Biz gidiyoruz... Yahut...» der.

Durum kötü. Salonu dolduran halk sabırsızlanıyor. Bir rezaletin önünü almak için aktörlerin dileğini kabul etmekten başka çare yok gibi.

Fakat patron kuru gürültüye pabuç bırakacak adam mı? O, hiç bozulmadan: «Yahu, bu ahali size mi geliyor, bana mı? Siz molozsunuz, moloz... Sıkıya gelirsem ben tek başıma da müşterilerimi eğlendiririm» der.

— Eh, yap bakalım da görelim...

Aksi gibi de ikinci perde kalabalık bir düğün perdesidir. Hasan perdeciye: «İndir bakalım şu boskoyu» der. Tulûatta açık tabiat perdesinin adı boskodur.

Perdeyi tek başına oynamak için bakınız Hasan ne yapıyor? Perde açıldığı zaman o dağ başında süpürgesini başının altına k›yarak uykuya dalmıştır. İkinci perdenin kalabalık düğünü rüyada geçecektir. Hasan sendeliyerek ayağa kalkıyor; görünmez rüya ahçılarının taşıdığı görünmez rüya yemeklerinin çeşnilerine bakıyor; görünmez misafirlerini birer birer karşılayarak derecelerine göre görünmez sandalyelere, minderlere yerleştiriyor; meclise daha hatırlılar geldikçe ötekileri kaldırarak yerlerine onları yerleştiriyor. Görünmez ince saz, tefleri, kanunları udlarile çalıyor; köçekler oynuyor. Sonra sarhoş naraları, kavgalar...

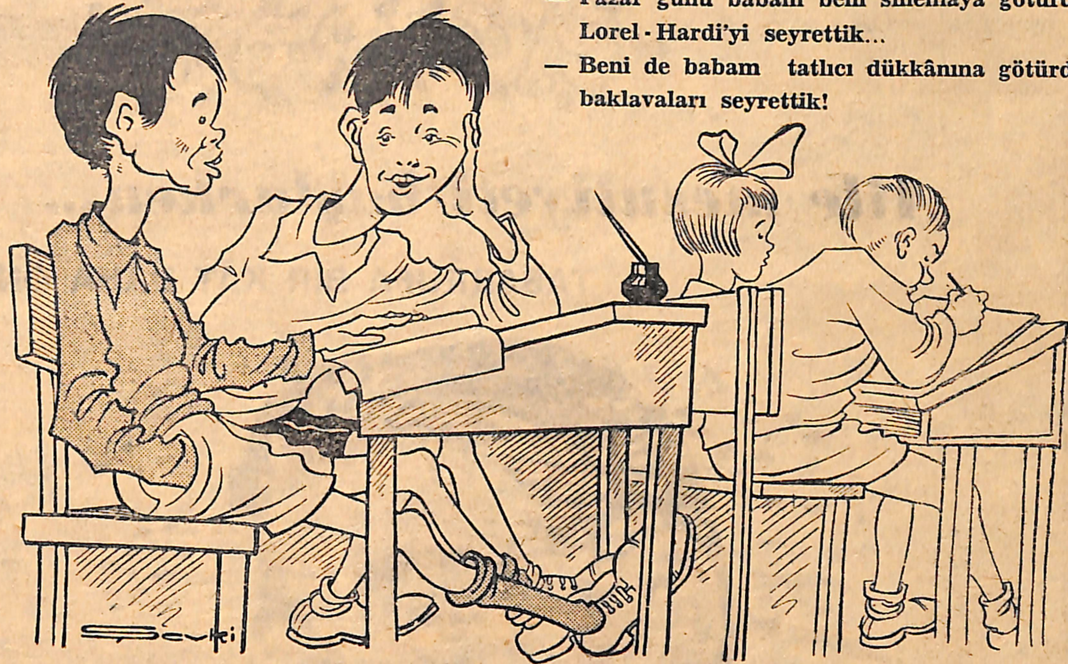
Hasan'ın görünmez azılı sarhoşlarla alt alta üst üste boğuşması, onları sırtına yüklenerek kapıdan, pencereden atması...

Bir tek adamın monoloğundan ibaret olan bu perde o kadar komiktir ki salonda kıyametler kopup kalkıyor: Ustayı kulislerden hayretle seyreden grevciler perde kapandıktan sonra onun elini öperek af diliyorlar. Rüya perdesi o kadar muvaffak olmuştur ki o geceden sonra piyesi hep o şekilde oynamak âdet haline gelecek ve adı değiştirilerek bildiğimiz meşhur «Rüyada taaşşuk» olacaktır.

Kel Hasan unutulmasına acıdığım bir insandır. Fakat ne çare ki tulûat aktörü için, hattâ öteki aktörler için başka türlü olmasına imkân yok. Meğer ki şimdiki sinema filminde birkaç sönük hâtırası kalmış olsun!

Onu hatırlıyan bazı eski arkadaşlarının bir Hasan gecesi yaptıklarını farzetmek te boştur. Birkaç soğuk taklit, ukalâ bir söylev bu biçare ölünün nesini tekrar yaşatabilecektir?

Reşat Nuri GÜNTEKİN

— Pazar günü babam beni sinemaya götürdü, Lorel - Hardi'yi seyrettik...

— Beni de babam tatlıcı dükkânına götürdü, baklavaları seyrettik!

KADIN VE PAPAĞAN

Özenerek soyduğunuz bir elmanın en güzel dilimini kendiniz yemiye kıyamıyarak kafesin demir telleri arasından ona atarsınız. Nazenin bir eda ile kafesin tellerine tutunarak renkli tüylerle süslenmiş güzel boynunu size memnuniyetle ve minnetle uzatır. Bu uzatışta kaprisi tatmin edilmiş bir kadın teslimiyeti vardır. Elmayı gagası ile alırken süslü başı hafif bir reverans çiziyor gibidir. Fakat boş kalan elinizi dalgınlıkla tellerin arasında ve onun yetişebileceği yerde bırakırsanız göz açıp kapıyacak bir an içinde parmaklarınıza bir kuvvetli gaga darbesi indirmesi muhakkaktır. Neye uğradığınızı bilemezsiniz. Emeğinize ve hizmetinize karşı papağanın şükranı böyle olur.

Güzel kadınlara zevk ile hizmet eden saf erkekler arasında buna benzer bir mukabeleye uğramıyanlar var mıdır acaba? Boş kalan eli papağan gibi kadın da affetmiyor.

Daima göz alıcı renkler taşıyan papagan belli ki, süse ve gösterişe en meraklı mahlûklardandır. Hele bütün mahlûklar rasında düşünmeden konuşan, hem bazı defa bir düziye konuşan o değil mi?

Acaba kadınla papağan arasında ne münasebet var?

İnsanları tekâmül ve ıstıfa nazariyelerine göre tetkik edenler arasında her fert için «biogénétique» bir esas bulmıya çalışanlar bulunduğunu bilirsiniz. Onlara göre falan adam tilki profilini, falanca öküz şahsiyetini, daha öteki yılan mizacını veya at, eşek, maymun tabiatını taşır. Biyoloji mütehassısları içinde bu kanaate sahip olanlar bulunduğu gibi filozoflar, edipler ve romancılar arasında da ayni inanışı güdenler ve insanların her birinde bir hayvan mizacı görenler az değildir.

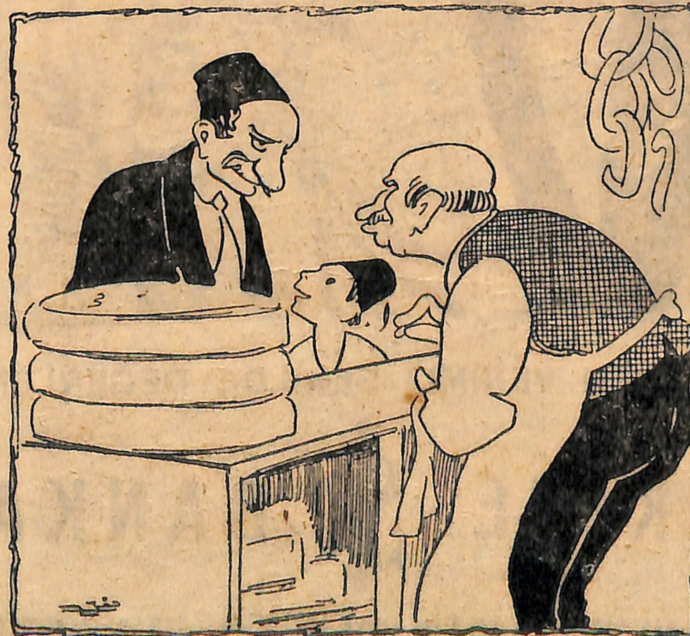
Nitekim Victor Hugo da bunların ilk safında gelir. «Sefiller» de «Jean Valjan» ile meşhur polis hafiyesi Jawer'in zıt karakterlerini ve biribirine karşı tabii bir şekildeki ihtiraz ve nefretlerini anlatırken ikisinin de kurt ve köpek, kedi ve fare gibi biribirine düşman hayvanların ruhlarına varis olduklarını söyler. Ve bu mesele hakkındaki fikirlerini şu satırlarla ifade eder:

«Bizim kanaatimize göre eğer ruhlar gözle görülebilseydi insan nevine mensup olan her şahsın hayvan nevinden birine tekabül ettiği hâdisesi müşahede olunurdu. O takdirde mütefekkirin ancak sezebildiği şu hakikat, yani istiridyeden kartala, domuzdan kaplana varıncaya kadar bütün hayvanların insanlarda gizli olduğu ve bunlardan her birinin bir şahısta belirdiği ve bazan da ayni fertte birçok hayvan ruhlarının toplandığı görülürdü...»

Hugo'nun şu tahlilini düşündükten ve Darwin'in bu dâvayı doğrular birçok misallerini gözönüne getirdikten sonra kadın ve papağan meselesine daha emniyetle dönebiliriz.

Şüphe yok ki, papağan ruhuna sahip bazı erkekler de mevcuttur. Fakat sözlerinin bol ve çeşitli örgüsünü dimağına uğratmaksızın yalnız hançeresile dokumak maharetini gösteren kadın ne kadar çoktur. Hele yırtıcılıkta bir papağan ruhu taşımıyan kadın ne kadar azdır!

İbrahim Alâettin Gövsa

Bakkal — Halis Selânik fasulyesi efendim, sermayesi 28...

Çocuk — Sakın alma baba, ayni fasulyeyi annem evde onsekize satıyor, ondan alırız..

Aile mesuliyeti başlarken...

TASARRUFA BİR KAT DAHA ÖNEM VERİNİZ

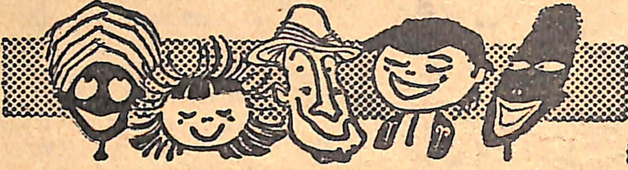

TASARRUFLARINIZI EN VERİMLİ ŞEKİLDE DEĞERLENDİREN BANKA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

(Faal: 6486 — 244)

MİLLETLER GÜLÜYOR

Saksafoncu!

Batan geminin orkestrasında saksafon çalıyordu. Bitik halde ıssız bir adaya ayak basınca gördüğü ilk yaratık siyah, sarı benekli kocaman bir kaplan oldu!...

Saksafonist belki müzik vahşi hayvanın ruhuna tesir eder, ölümü birkaç dakika gecikir ümidiyle çalmağa başladı. O yanık yanık çaldıkça adanın bütün kaplanları yavaş yavaş sökün ettiler.

İki saat sonra kazezedenin ayaklarının dibinde uslu, uslu ikiyüz kaplan müzik dinliyordu.

Ama tam bu sırada kocaman bir arslan yelesini savurarak geldi, müzisyeni âletiyle beraber bir nefeste yedi yuttu.

— Ne fenasın! dedi kaplanın biri. Kırk yılda bir kulaklarımızın pası gitti. Güzel güzel müzik dinliyorduk. İş mi yaptın yani?...

— Ne?!!! dedi arslan: Ne? Biraz daha hızlı söyle duymuyorum!!...

* * *

Merihli

Mathiev Baba köyün dar yollarında çılgın gibi koşarken papaza rastladı:

— Öteki sokakta bir Merihli gördüm peder!

— Böyle çılgın gibi bağırma! dedi papaz; bakalım gördüğün hakikaten merihli miydi? Belki de yanılmışsındır!...

İçkiyi biraz fazla kaçırmış olan Mathiev Baba:

— Yanılmama imkân yok madam! dedi, şimdi sizi nasıl görüyorsam, onu da öyle gördüm!...

* * *

Niagara

İçi Avrupalı turist dolu bir otobüs Niagara şelâlelerinin çok yakınında durunca, rehberin dahilî mikrofonda sesi duyuldu:

— Eğer hanımlar susarlarsa, dünyanın en büyük şelâlesinin sesini duyacaksınız!...

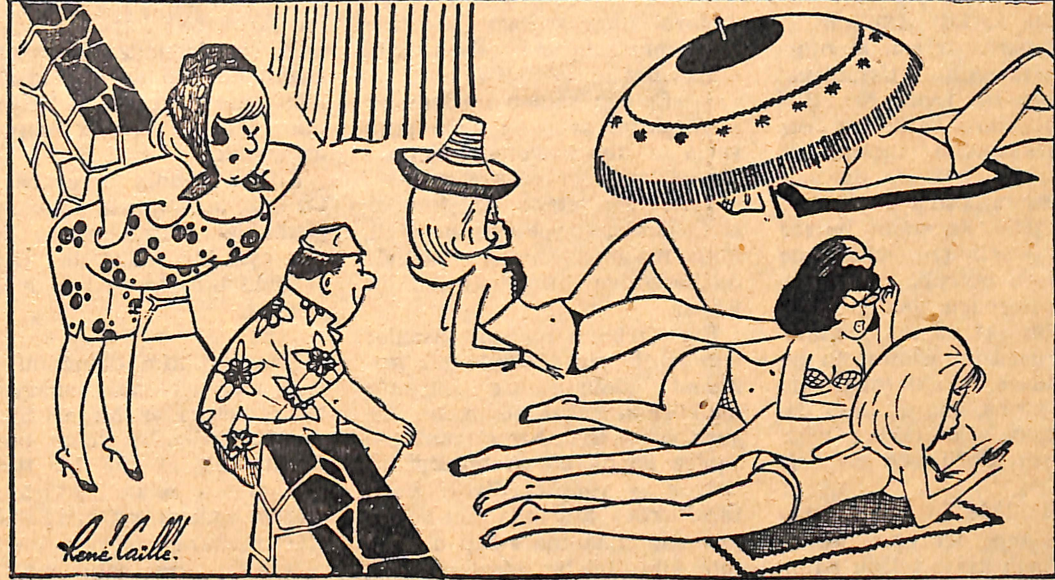
* * *

Londra'da

Avrupalı gazeteci Londra'da sokakta rastladığı bir gence sorar:

— Güneşi sık sık görür müsünüz?...

— Bilmem ben daha onbeş yaşındayım!!...

— Pek tuhaf.. Hep buraya gelince yoruluyorsun!

Her türlü sandviç...

Karnı acıkmıştı, bir barın önünden geçerken büyük harflerle, «Her türlü sandviç bulunur» yazısını gördü, hiç düşünmeden içeri daldı:

— Her türlü sandviç yapıyorsunuz değil mi? diye sordu.

— Tabiî Sör! Meselâ size hemen, istediğiniz sandvici getirebilirim.

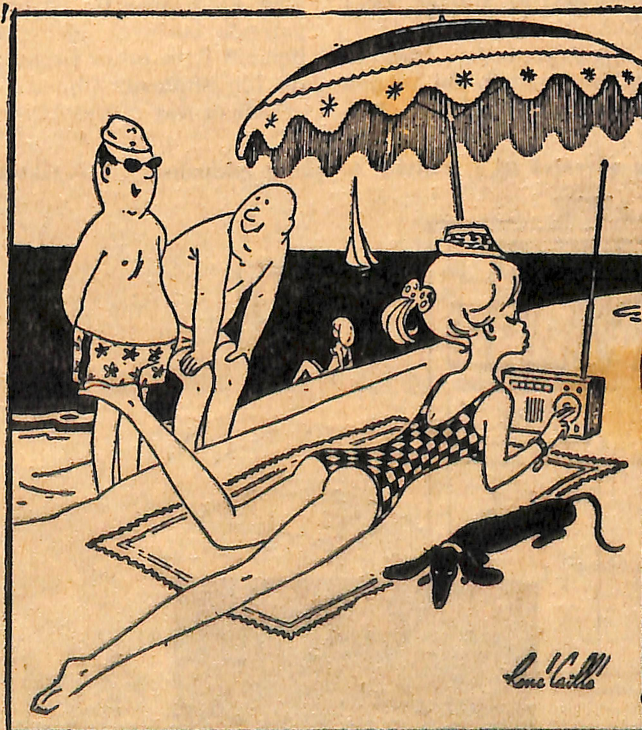
— İşte bin frank dedi müşteri. Bana şimdi Mamut'un sırt etinden bir sandviç hazırlayın!

Garson mutfağa gitti biraz sonra elleri boş geri döndü.

— Bin frangınızı iade ediyorum, maalesef istediğiniz sandvici yapamıyacağız!

— Hah! Hah! diye güldü adam, hazırlıyamıyacağınızı biliyordum, işiniz gücünüz yalancılık!..

— Ne yapalım Sör, gecenin bu saatine sandviç ekmeğimiz yetişmediyse kabahat bizim mi?...

— Bir parti şatranç oynıyalım mı?

İdare!

Gezici tiyatro kasabanın birinde durunca baş aktör müdüre yaklaştı:

— Avans istiyorum, dedi.

— Bunu, akşam temsilden sonra konuşalım!

— İmkânsız müdür bey! Dört gündür traş olmuyorum üstelik berbere gidecek bir kuruşum yok!...

— Üzgünüm ama hiçbir şey yapamıyacağım!

— Romeo rolüne bu sakalla çıkamam ya!

Dalgın müdür birden işin farkına vardı:

— Hakkınız var sahneye böyle çıkamazsınız! dedi. Sonra kulise doğru seslendi:

— Hey rejisör! Afişleri kaldırın! Bu akşam «Mavi Sakal» piyesi oynanacak!!...

* * *

Korku

Marsilya'lı arkadaşlarına av hâtıralarını anlatırken dinleyenlerden biri atıldı:

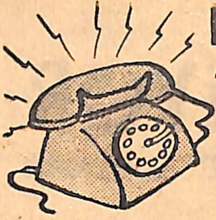
— Haydi ordan palavracı sen de! Daha dün bize aynı hikâyeyi anlattın yalnız oniki arslan yerine, altı arslan öldürdüm, dedin.

— Farkındayım, dedi Marsilyalı, sizlere hakikati birden söyleyip korkutmamak için yaptım bunu!...

* * *

Marc Twain'in irsiyet teorisi

— Eğer büyükbabanızın çocuğu yoksa, eğer babanızın da çocuğu olmamışsa, sizin de kuvvetli bir ihtimalle çocuğunuz olamaz!...

PİTİGRİLLİ'den bir HİKÂYE

Telefon Zilleri

çeviren **ADNAN TAHİR**

Ne büyük zevktir değil mi?... Bir birahanenin terasında oturduğunuzu farzedin. Üstünüzde su geçirmez bir tente var. Birdenbire ufuklar kararıyor. Bir şimşek, arkasından müthiş bir gökgürültüsü... Sonra da bardaktan boşanırcasına yağmur.

Karşınızdaki kocaman bulvar bir anda boşalmış, caddeyi de boydan boya bulanık sular kaplamıştır. Nereden geldiği belli olmıyan bir iki damla, pantalonunuzun paçasını ıslatmasın diye siz, sadece ayaklarınızı sandalyenin altına doğru biraz daha çekerken, sokaktakiler nasıl da kaçışıyor. Görülecek şey doğrusu.

Bu harikulâde fırsata rağmen bardağını alıp içkisine içerde devam etmek üzere telâşlı adımlarla lokalin kapalı kısmına geçen müşteriler bence şiirden ve güzellikten zerrece nâsibi olmayan kaba saba kimselerdir.

Böylelerinin bu yazıyı okumak zahmetine katlanması abes. Çünkü ben şu satırları, kapıyı kapatıp merdivene yöneldikleri sırada, içerde telefonun çalmağa başladığını duydukları halde geri dönmiyenler için yazıyorum.

* * *

Birahanenin garsonuna bir sağnak ısmarlamak imkânına sahip olmıyabiliriz. Ama ikinci zevkten bizi kimse mahrum edemez.

Telefonun zili istediği kadar çalsın. Açmak da elinizde açmamak da. Açmak herkesin yapabileceği birşey. Açmamak ise beyaz zehir gibi keyif verici, bir günah gibi de lezzetli.

Bunun böyle olduğunu anlamak için bir iki deneme yapmak kâfi. Duyacağınız zevk ve neşe bir yana, sağlıyacağınız faydalar da saymakla bitmiyecek kadar çok.

Hayal fıkarası bazı kimselerin homurdandığını duyar gibi oluyorum:

— «Çaldığı zaman madem açmıyacaktın, avuç dolusu para verip ne diye telefon aldın?...» diyeceklerdir.

Yersiz bir tenkid. Telefon, bizi felâketlere yaklaştıran değil, kullanmasını bilmek şartiyle felâketlerden uzaklaştıran bir icattır.

Evet, telefon medenî insanlar için yüzde yüz lûzumlu bir şey. Aksini iddia etmek düpedüz nankörlük. Fakat büyük bir kusuru var... Bizi, her arıyanla iki saniye içinde burun buruna getiriyor ve yüzgöz ediyor. Karşı taraftakiler arasında bir seçme yapmak imkânına sahip olduğumuz gün telefon ideal bir araç haline gelecektir.

Hiç haber vermeksizin bir kapıya dayanmak dört bölü iki nisbetinde meskene tecavüzse, ayni şeyi telefonla yapmak da dört bölü bir nisbetinde tecavüz olsa gerek. Nisbetin düşüklüğü suçu hafifletir dememelisiniz. Çünkü tecavüz tecavüzdür.

* * *

Ünlü İspanyol yazarlarından Ramon Gomez de la Serna'nın kartvizitinde şöyle bir not vardı: «Saat 15.00 ten evvel telefon etmeyin!»

Buna rağmen telefonu bir tek defa çaldıktan sonra, konuşma tamamlanır tamamlanmaz fişi çeker ve «Bu günlük kâfi» derdi.

Onun tahammül kudreti, günde yalnız bir mükâlemenin üstüne çıkamıyordu. Ne güzel şey!

— «Ha bir kişiyle konuşmuşsun ha bin kişiyle» derdi. «Hepsi de ayni şeyi söyliyecek nasıl olsa... Zahmete değmez.»

Bazı memleketlerde telefonu fişten çekmek yasak. Bu yüzden ana şebekede arıza oluyor, hatlar birbirine karışıyormuş. Şu halde telefonunuz, arsız bir çocuğun durup durup ağlaması gibi ikide bir çalacak. Nedir bunun çaresi?... Gayet basit. Hiç açmamak.

Birkaç günlük tecrübe kâfi. Günlük hayatımızda büyük değişiklikler olacak ve siz kendinizi ayrı bir dünyada yaşıyan yepyeni bir insan gibi hissedeceksiniz.

* * *

Arayanın kim olduğunu anlamak için telefonun çalışına dikkat etmek yeter. Meselâ bilmem nereden gelen bir yolcu, bilmem hangi otele inmiş, bir tanıdıktan da size selâm getirmiş. Oteldeki santral kız kendisine verilen numarayı çevirip telefonunuzun üç kere çalmasını bekliyecek, sonra kapıyacaktır. Belki yanlış numara düşmüştür diye sizi tekrar arıyacağından emin olabilirsiniz. Zil, üç kere daha çalacak ve susacaktır. Santral kızlar her bakımdan anlayışlı. Fazla ısrar etmiyorlar.

Ama sizi arıyan kimse şayet telefonu bizzat çeviriyorsa durum derhal değişecektir. Çıngırağın en azından on, on iki kere çalması gayet normal. Çünkü onun da bu konuda kendine göre bir takım düşünceleri var. Ya siz o anda telefonu duymıyacak kadar evin uzak bir köşesinde bulunuyorsunuzdur, ya da duyduğunuz halde hemen koşup açamıyacak bir haldesinizdir.

Nihayet cevap alamadığını görünce kulaklığı üzüle üzüle yerine koyacak, fakat tekrar çevirmek üzere iki dakika sonra yine kaldıracaktır. Şayet karısı yanında ise ayni denemeyi bir üçüncü defa onun yapacağından da hiç şüpheniz olmasın.

Dahası var. Sizi bulmak bakımından ümitlerini kesip gittiler mi zannediyorsunuz?.. Ne münasebet?.. Daha sonraki ilk telefon yine onlardan gelecektir. Hem de gecenin tam yarısında. Ya sinemadan çıkmışlardır ya da tiyatrodan. Çıkar çıkmaz da sizi hatırladıkları için soluğu umumî bir telefonda almışlardır.

* * *

Kısa süreli aramalar insanı biraz şaşırtıyor, biraz da tereddüte düşürüyor. Zil, telâşlı bir ifadeyle en çok iki kere mi çaldı? Sizi arıyan ciddi bir adamdır... Ve telefon ona göre bir gevezelik vasıtası değil, sadece işleri kolaylaştıran bir yardımcıdır. Cevap alamazsa ısrar etmek aklına bile gelmez. Bir meseleyi duyurmak için yeryüzünde mevcut tek çare telefon mu?.. Telgraf da var, mektup da var. Hattâ bir haberci yollamak da mümkün.

Telefonları cevapsız bırakmak tıpkı haftada bir gün perhiz yapmak gibi çok sıhhî birşey. Din kitaplarında oruca verilen önem sebepsiz olmasa gerek.

Poker oynıyanların gayet iyi bilmesi lâzım: Şansı ters gitmeğe başlıyan bir oyuncu hiç değilse yarım saat için oyuna katılmıyacak ve aldığı kâğıtlara bakmaksızın her elde «Pas» diyecektir. Gaye, bir noktada durdurulan kadere, öbür noktadan itibaren yeni bir yön vermek.

Ben kendi hesabıma telefonu cevapsız bırakmakla, pokerde bile bile «Pas» demek arasında büyük bir benzerlik buluyorum.

Açtığınızı farzedelim. Karşınızdaki dost veya düşman size ne söyliyecek? Büyük bir ihtimalle tatsız şeyler.

Açmadığınızı farzedelim. Böylece yeni ve tehlikeli bir kadınla tanışmak mecburiyetinden kurtulacak, eski bir kadının da size geçmiş günleri hatırlatmasına meydan vermemiş olacaksınız. Arıyan kimsenin, kendisi gibi sizi de uçuruma sürüklemek istiyen başarısız bir iş adamı olmadığı ne malûm?... Belki de kendi istikbalini garantiye almak için sizin istikbalinizi garantiye kalkışan bir sigortacıdır.

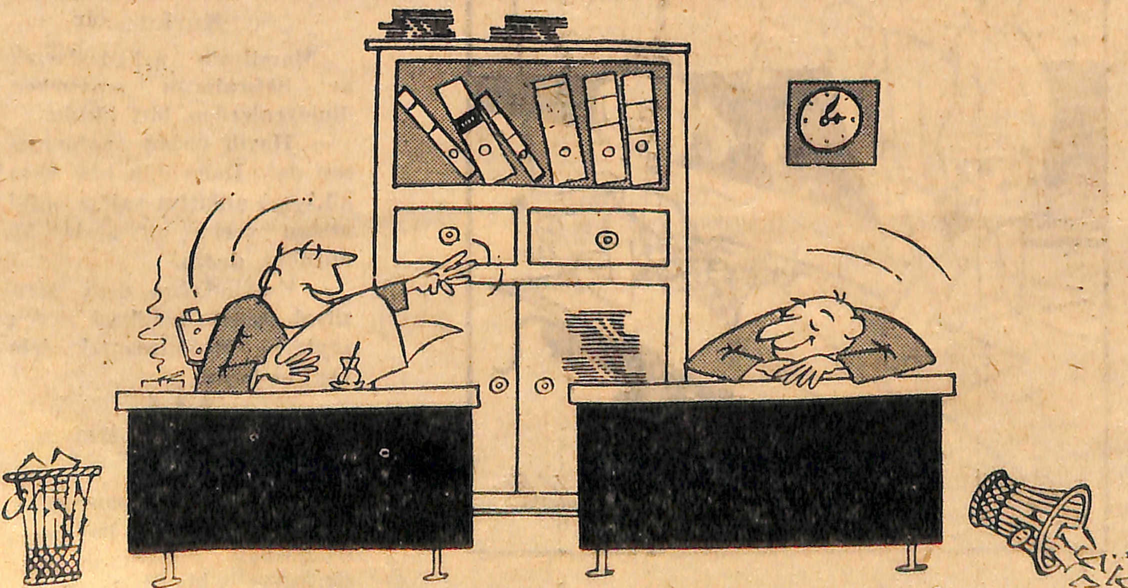
Numaranızı çeviren kimse bunlardan hiçbiri olmıyabilir de. Öyle ise çenesi düşüğün biridir. Bu durumda kulaklığı kaldırmamakla hareketlerin en isabetlisini yapmış olacaksınız.

* * *

Bu konuda istediğiniz kadar ihtiyatlı davranın, gerekli tedbirleri de istediğiniz kadar almış bulunun. Günün birinde sizi de gafil avlıyan biri çıkacaktır ve bu, yüzde yüz bir kadın olacaktır.

O anda mühim bir işiniz mi var?.. Başınız mı ağrıyor?.. Seyahate çıkıyorsunuz da treni mi kaçıracaksınız?.. Vız gelir! Konuşma sürüp gidecektir. Konu mu dediniz?.. İçini boşaltmağa başlıyan bir kadın için ehemmiyeti olmıyan tek şey konudur. Size, son gördüğü filmi başından sonuna kadar anlatacak, berberine kızacak, terzisine veriştirecek, otobüs durağındaki kuyruktan şikâyet edecek, sofra

«Yüksek Plânlama Kurulu haftalık çalışma süresini 35,5 saatten 40 saate çıkardı» **— Gazeteler —**

— Yaşadık Ahmet bey... Haftada 3,5 saat fazla uyuyacağız!

vaktinde hazırlanmadığı için kapıyı vurup giden kocasına köpürecektir.

Bu çeşit telefon konuşmalarına ister istemez katlanmak zorundasınız. Çünkü bir kadın, sadece beş kelimeyle izah edilecek bir meseleyi beş bin kelimeyle anlatmak kudretine sahip mucize bir yaratıktır. Fakat bunun da çaresi yok değil. Kulaklığı usulca koltuğun üzene bırakıp kahvaltınızı edebilir, çayınızı içebilir, traşınızı da olabilirsiniz. O, tek başına konuştuğunun farkına bile varmaksızın dili damağı kuruyuncaya kadar anlatacaktır.

* * *

Telefonu hiç sevmiyenlerin başında, telefonu icad eden Graham Bell'in geldiğini biliyorsunuzdur belki. En beklenmedik bir anda sesini duyup da yerinden fırlamamak için zilin içine kâğıt tıkarmış daima.

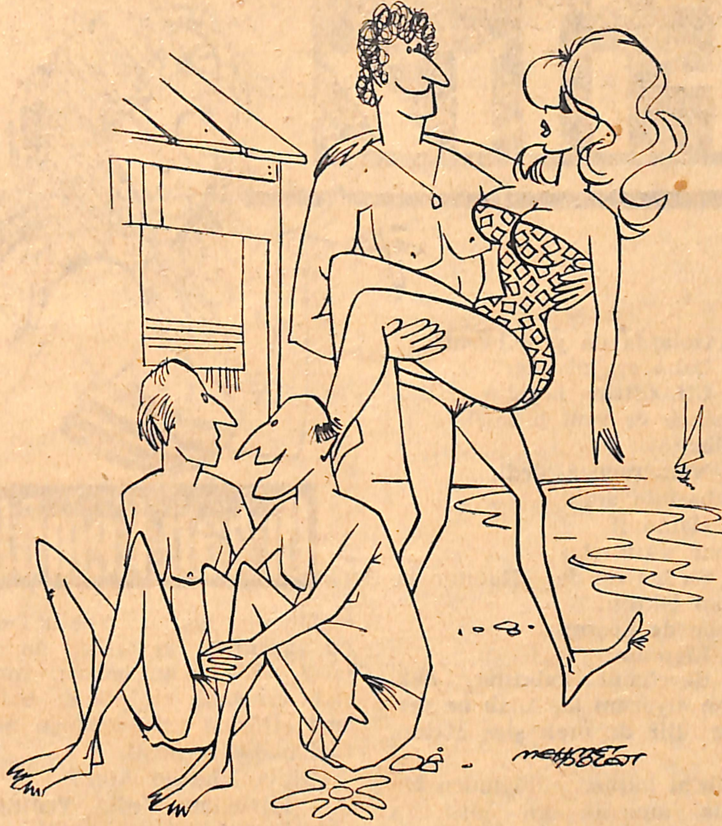
— «İyi bir buluş ama, karşı taraftakinin ağzına ne tıkayacaksınız?»

— «Kendi sözlerini!»

— «Çenesini nasıl kapayacaksınız?»

— «Telefonu açmıyarak!»

Adnan Tahir

— Ödüm koptu ödüm... Ya şunlardan biri kurtarırsa diye!

Zeki kadın

Nadine tatilini geçirmeğe Riviera'ya giderken, kocası işleri için Paris'te kalmıştı. Bir gün Nadine kocasından şöyle bir mektup aldı:

— Sevgilim dalgınlıkla posta kutusunun anahtarını yanına almışım, mektupların kutunun içinde kilitli olduğu için onları okuyamıyorum, lütfen anahtarı gönder.

Nadine hemen bir mektup yazdı, anahtarı da içine koyup postaya verdi!...

* * *

İçki

Jean Paul Sartre'a bir dostu bir gün neden o kadar çok içtiğini sordu, Sartre:

— Kederlerimi içki ile boğmak istiyorum da ondan.

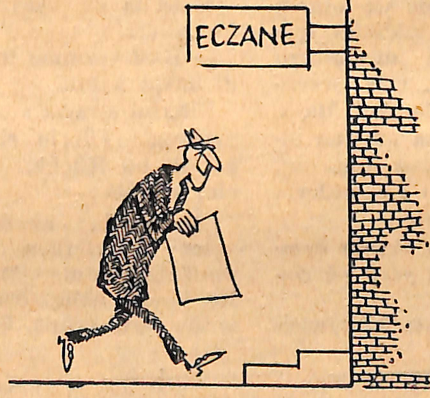
Cevabını verince, arkadaşı mânalı mânalı yüzüne baktı:

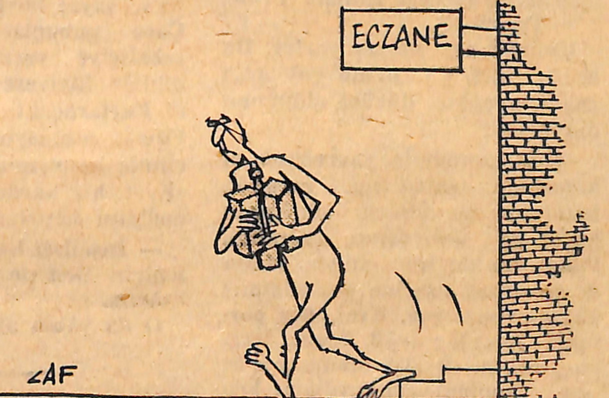
— O kadar çok içtiniz ki... Hâlâ boğulmadılar mı?...

Sartre gülümsedi:

— Maalesef yüzme öğrendiler!...

Yazısız

Son nasihat

Papaz, birkaç dakika sonra elektrik iskemlesinde can verecek mahkûma Allah'a dua etmesini, metanetini muhafaza etmesini nasihat ettikten sonra:

— İsa da, dedi, büyük bir soğukkanlılıkla kendini cellâtlara teslim etmişti...

— Çok güzel! Ama muhterem peder.. Eski vaazlarınızdan birinde: «İsa üç gün sonra dirileceğini biliyordu...» demiştiniz..

* * *

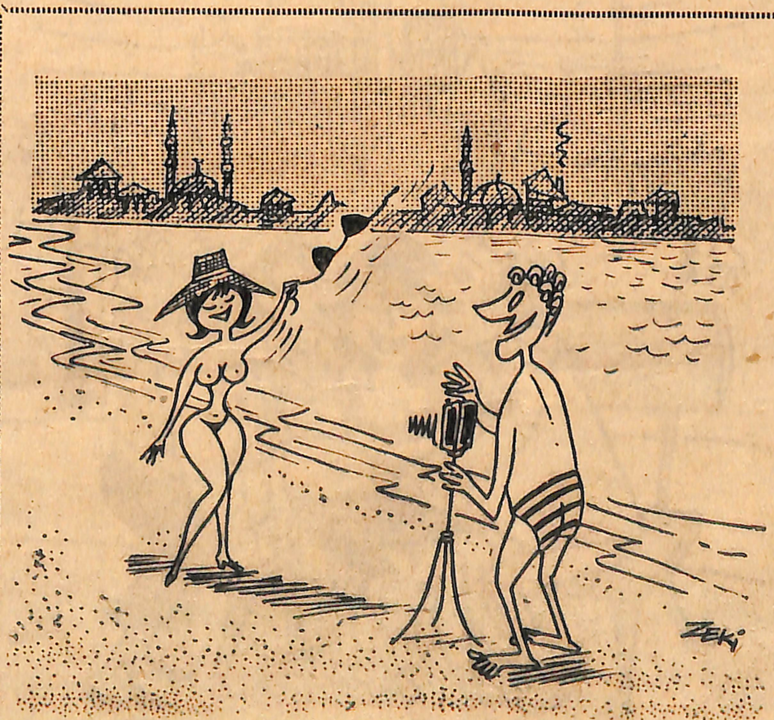
Kıyamet

İçinde yetmiş tane yolcusu ile dev bir karavel tımarhanenin üstünden geçerken, pilot bir kahkaha attı.

Hostes merakla sordu:

— Niçin gülüyorsunuz?

— Hiç... dedi pilot. İçerde olmadığımı anladıkları zaman kopacak kıyameti düşündüm de ondan...

Yaza veda hâtırası!

Kablumbağa

Yazın tadını Atlantik kıyısında bir plâjda çıkaran iki arkadaş birbirlerine av hâtıralarını anlatıyorlardı. Biri:

— Geçen sene bir deniz kaplumbağası yakalamıştım görmeliydin öyle büyük bir şeydi ki... Sana kuma resmini çizeyim de gör!...

Parmağını kuma batırdı ve merkezi vücudu olan üç metre çapında bir daire çizdi.

— Bak Paul dedi: Ne güzel değil mi?

Paul dirsekleri üzerinde doğrulup daireye şöyle bir baktı, sonra:

— Niye, dedi. İlk önce gözünü çizdin?

* * *

Büst!

Bernard Shaw, kendine ait, çok güzel yapılmış büstü genç bir kadına gösterirken şöyle diyordu:

— Hayret değil mi, şu büst günden güne gençleşiyor...

Filiz

Orhan Kemâl

Maşa da merak ediyormuş onu çok. Filiz'e her gün sorarmış.

— Öyle değil mi Filiz?

Filiz az kalsın gülüverecekti.

— Öyle, dedi.

Hiç de öyle değildi oysa. Hiç, ama hiç hatırlamıyor babasını sorduğunu. Yalancılar. Babası da. Bir günden bir güne sorsa bari.

— Efendim ortalığın hali malûm. Devir bizi karı, kızlarımızı çalıştırmak zorunda bıraktı. Ne diyelim, bu da geçer yahu!

— Çift atlı bir arabam vardı, Allah sizi inandırsın, bey gibi, yaşardık. Öyle değil mi hanım?

Bak buna hiçbir itirazı yoktur annenin:

— Doğru, çok doğru söylüyor. Bu seneye kadar el kapısı nedir bilmemiştim. Çok şükür, buna da şükür, ne diyelim?

Adam âdeta kızdı:

—Şükür, şükür, şükür. Her şeyin bir haddi var. Öyle değil mi amma?

— Doğru, dedi Maşa. Benim işler de, herkesinki gibi bozuk, berbat. Kitap satışları hemen tamamen durdu. Bereket versin pederden kalma bir şeyler var memlekette de icarıyla...

— Oh oh oh...

— Yoksa dükkâna kilidi vur, işlerin düzeleceği zamanı bekle.

— Doğru.

Konuşuyor, konuşuyorlar. Bu arada Filiz, Maşa'nın çok ama çokların çoku dürüst olduğunu öğreniyor:

— Bu zamanda yavrusunu el kapısında çalıştırmak zorunda kalmanın ne demek olduğunu gayet iyi anlıyorum efendim. Fakat biz de ırz ehliyiz, bizim de karımız, üzerine titrediğimiz yavrularımız var. Evet, beş parmağın beşi bir değil, doğru. Doğru ama, Allah sizi inandırsın ki ben, yanımda çalıştırdığım kızlara en küçük bir sarkıntılık... Nasıl olur efendim? Havsalam almaz benim böyle şeyi. Ekmek parası için çalışmağa mecbur olmuş bir ana kuzusunu, nasıl, ama nasıl zevklerine âlet etmeğe kalkarlar?

Filiz inanmıyor, daha doğrusu, «Yemiyor.» Bu da Atom'un lâfı. «Yemez o oğlum!», ya da «Bana yedirmeğe kalkma, yemem!»

— ... En çok da bu zamanda, öte dünyayı, cenabı hakkı, rûzu mahşeri unuttular. Halbuki bu dünyadaki bütün seyyiatımızın hesaplarını öbür dünyada bizden soracaklar. Harama hile mi kattık? Namahreme mi baktık? Zina mı işledik?

Filiz babasına göz ucuyla bakıyor, dinliyor. Atom içinden sanki göz kırpıyor: «Baban koyun gibi dinliyor Filiz ha! Ulan herif amma da yediriyor be!»

Nur gittiği gibi dönmüştü: Boş kahve fincanıyla!

Mutfakta annesi sordu:

— Hani kahve?

Boş fincanı bir kenara bıraktı:

— Yok.

— Niye?

— Kahveleri yeni bitmiş.

— Aşağıdakilere gideydin.

— Onlarda da yeni bitmiş.

— Daha aşağıdakiler?

— Uff. Gittim, hepsine gittim. Hepsinde de yeni bitmiş!

Filiz:

— Numaracılar, dedi.

Babasının sesi:

— Hanım!

Anne sıkıntıyla:

— Şu herifin de «Hanım»larından bıktım!

Gene de koştu:

— Efendim?

— Beyefendi kalktılar, bak. Bense diyorum ki, Allah ne verdiyse.. Bir de ufak şişe alalım. Ha?

Filiz'in bütün elliliğinden habersiz annenin aklı gitti. Ya adam gitmekten vazgeçer de kalırsa? Şişeyi nerden, nasıl, hangi parayla alacaklardı? Biliyordu kocasının bol keseden attığını ama, gene de tehlikeliydi. Filiz'se şayet böyle bir şey olursa Çaça pabuçlar eteklikler için taksitçiye vermeyi düşündüğü elliliğe kıyıverecek, evin şerefini kurtaracaktı. Bereket Maşa, Filiz'in atmasyonuna uygun biçimde konuşmuş olan Anne'nin, «Evet, kız kardeşim gelecekler!» dediğini hatırlamıştı.

— İnşallah başka akşam demleniriz. Ben de bir yere uğrıyacaktım.

O da yalan atmıştı. Uğrıyacak hiçbir yeri yoktu. Yoktu ama, bu akşamlık gerçekten de yeterdi. «Küçük»ün babası, annesiyle tanışmış, en çok da babasına «Dürüst patron»luğu üzerine inanç vermişti.

Filiz'in içindeki Atom:

— İyi oğlum, dedi. Yedirdin moruğa ya!

Anneninse üstünden sanki dağlar kalkmıştı:

— Yemeğe kalmıyorsunuz, bari bir acı kahvemizi içseydiniz..

Maşa'da ok yaydan çıkmıştı bir sefer:

— Başka zaman inşallah. Haydi hoşça kalın!

Ellerini sırayla sıkıp çıkarken, avucunda Filiz'in elinin sıcaklığı. Ah bu Küçük, küçücük el, elin sahibi!

Babasıyla annesi misafiri yolcu ederlerken, iki kardeş mutfağa koştular. Meyve paketi! En küçük hâlâ başındaydı paketin. Öyle yemiş, öyle yemişti ki, karnı ağrımağa başlamıştı. Annesi gelince:

— Karnım ağrıyor, dedi.

— Çişin gelmiştir, git helâya!

Paketi kızlarının arasından kaptı:

— Yalnız size gelmedi o!

Kocasına götürürken, Nur, iri muzu kabuğundan soyuyordu. Filiz'e bakmadan:

— Afferin adama, dedi. Sevdim!

Filiz katıla katıla güldü:

— Demek sevdin?

— Çok. Her zaman böyle bir şeyler getirip bir azcık oturduktan sonra giderse onu daha çok seveceğim!

Filiz de muzunu kabuğundan soymuştu:

— Kahve almağa gittiğinde Mari'ler ne dedi?

— Malûm!

— Adamı sormadılar mı?

— Malûm dedik ya!

— Kim dedin?

— Kim diyebilirim?

— Ne dediler?

— Uuuf Filiz!

Filiz sol avucundaki bütün elliliği gösterince, Nur'un ilgisizliği siliniverdi:

— O mu verdi?

— Hı.

— Hafta başı değil ki..

— Olmasın.

— Hafta sonunda bir ellilik daha mı verecek?

— Tabiî.

Nur göz kırptı çapkınca:

— Anlıyalım kızım, noluyor?

Filiz gene katıla katıla güldükten sonra omuz silkti:

— Bende o göz var mı?

— İyi ama adam...

— Adam ırz, namustan yana duymadın mı konuştuklarını?

Nur adamın dediklerini alayla tekrarladı:

— Allah sizi inandırsın ki ben, yanımda çalıştırdığım kızlara en küçük bir sarkıntılık...

Sözü Filiz aldı:

— Nasıl olur efendim? Havsalam almaz benim böyle şeyi!

— Havsala ne demek abla?

— Ne bilim ben?

Nur üzerinde durmadı:

— Boşver. Ellilikle taksitçiye gideriz değil mi?

Filiz birden hatırlıyarak:

— Hişt var ya, dedi. Demin seninkini gördüm!

Nur muzu ısırmaktan vazgeçti:

— Kim?

— Mavi gözlü!

Anlıyarak heyecanla:

— Sahi? Nerde gördün?

— Taksiyle geliyorduk, arkadaşlarıyla köşe başındaydı. Baktı, gördü beni. Öyle utandım ki!

Nur şüpheyle:

— Niye?

— Aklına kimbilir ne gelmiştir diye.

Nur ferahladı. Isırdı muzunu. Lâfı değiştirmek için:

— Yarın taksitçiye gidelim, dedi.

— Gidelim ama, ne zaman?

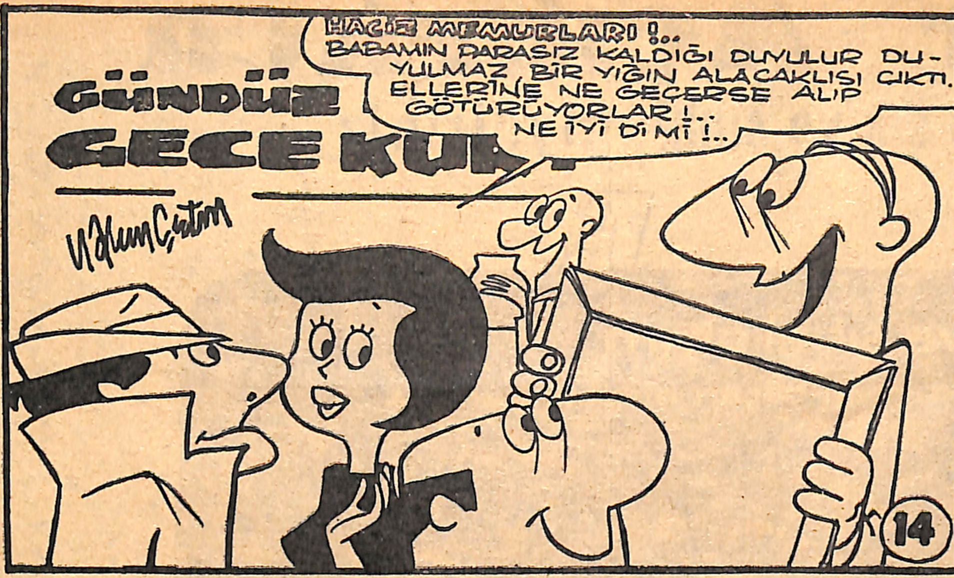
— Ne zaman olursa.

— En iyisi cumartesi. Ha?

(Devamı var)

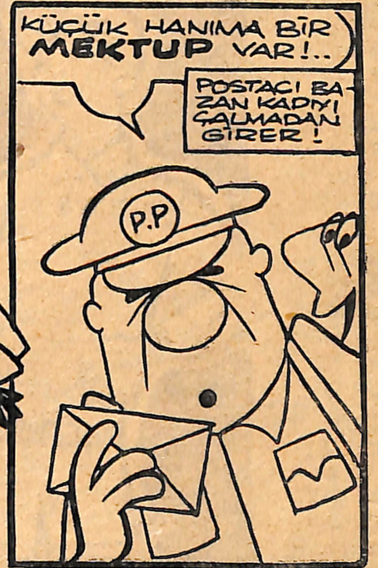
— Kızma ahbap, ortak pazara girdik!

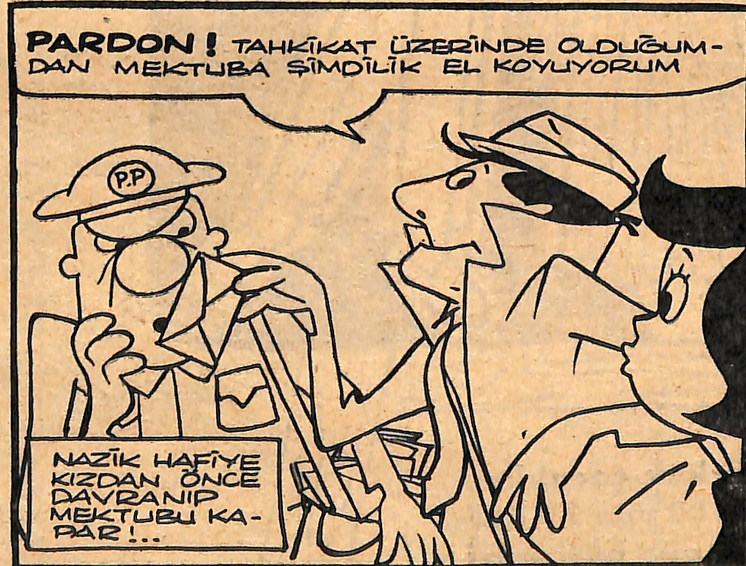

GÜNDÜZ
GECE KU
HACİZ MEMURLARI !..
BABAMIN PARASIZ KALDIĞI DUYULUR DUYULMAZ, BİR YIĞIN ALACAKLISI ÇIKTI. ELLERİNE NE GEÇERSE ALIP GÖTÜRÜYORLAR !.. NE İYİ Dİ Mİ !..
14

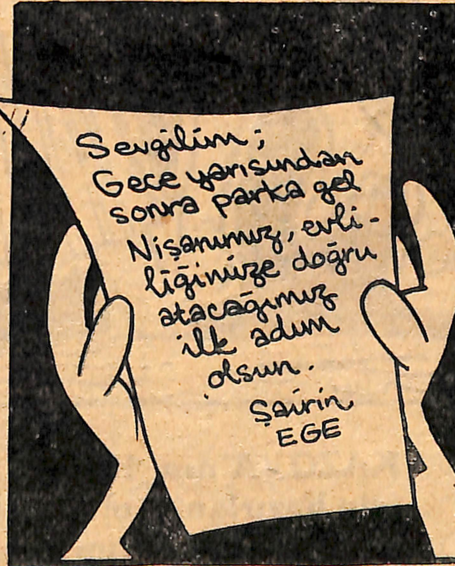

EVİ DE TERKEDİYORUZ ! FAKİR KALINCA ARTIK BÖYLE GÜZEL EVLERDE OTURMAMIZ DOĞRU OLMAZDI!
ZAVALLI BABAM, YENİ HAYATINA NASIL ALIŞACAK, ÇOK MERAK EDİYORUM. HAYLİ EĞLENCELİ OLACAK !..

OLAN BİTENDEN HİÇ HABERİ YOK!.. DÜN GECEDEN BERİ ÜÇ DEFA AYILDI, FAKİR KALDIĞIMIZI HATIRLAYINCA, HER SEFERİNDE YENİDEN BAYILDI !..
ZAVALLIYA, BİR DOKTOR BİLE GETİREMEDİK !.. GÖZÜ ÇIKSIN ŞU FAKİRLİĞİN

KIZ, HAFİF TERTİP OYNATMIŞ... SEVİNCİNDEN GÖBEK ATACAK NEREDEYSE !..

KÜÇÜK HANIMA BİR MEKTUP VAR!..
POSTACI BAZAN KAPIYI ÇALMADAN GİRER !
P.P

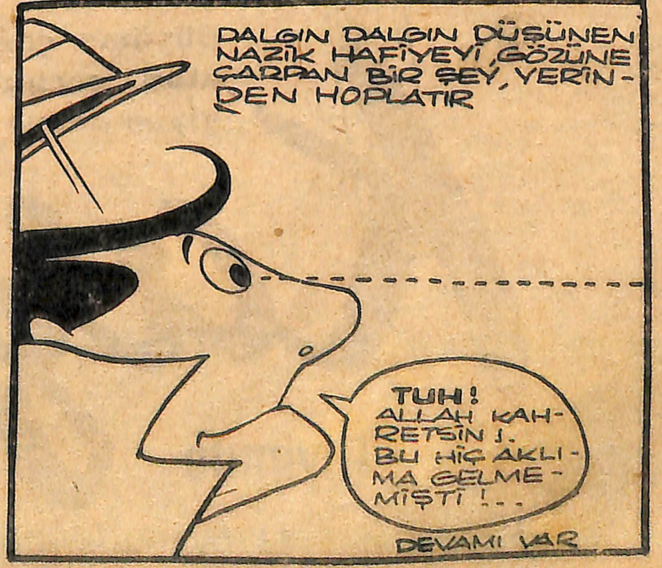

PARDON ! TAHKİKAT ÜZERİNDE OLDUĞUMDAN MEKTUBA ŞİMDİLİK EL KOYUYORUM
P.P
NAZİK HAFİYE KIZDAN ÖNCE DAVRANIP MEKTUBU KAPAR !..

Sevgilim;
Gece yarısından sonra parka gel
Nişanımız, evliliğinize doğru atacağımız ilk adım olsun.
Şairin EGE

ÖZÜR DİLERİM !.. AŞK MEKTUBU İMİŞ
ÇOK UTANDIM VALLAHİ ! KEŞKE OKUMASA İDİM

BABASININ SIFIRI TÜKETTİĞİ SIRADA KIZIN KISMETİ AÇILIYOR !.. ŞU KADERİN İŞİNE AKIL ERMEZ BİRADER

FAKAT !.. NİÇİN GECE YARISINDAN SONRA PARKTA ?!...
BU İŞTE BAL GİBİ BİR ACAİPLİK VAR !..
BEN DE ORADA BULUNURSAM ACAİPLİĞİN NE OLDUĞUNU GÖRÜRÜM

DALGIN DALGIN DÜŞÜNEN NAZİK HAFİYEYİ, GÖZÜNE ÇARPAN BİR ŞEY, YERİNDEN HOPLATIR
TUH ! ALLAH KAHRETSİN !. BU HİÇ AKLIMA GELMEMİŞTİ !..
DEVAMI VAR

Okullar Açılırken

Çocuklarınızı şık ve sıhhî giydiriniz..

Radar Reklam

KAZOVA'nın Kız ve Erkek çocukları için hazırlamış olduğu % 100 yün ZARİF ve SAĞLAM giyim eşyası aile bütçenizi zorlamaz...
Büyüme çağında olan ve süratle boy atan çocuklarınız için en ekonomik giyim daima KAZOVA mamulleridir.

Kazova

Giyimde zerafet yaratır.

Mamullerimizi: KAZOVA mağazalarından ve Büyük Tuhafiyecilerden ısrarla isteyiniz.

KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA *

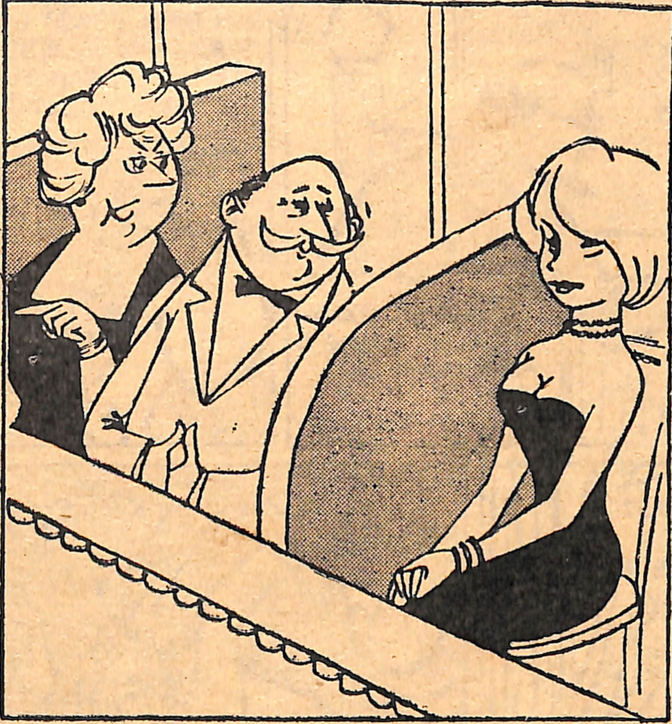
KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA * KAZOVA *

(İlâncılık: 4974 — 245)

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT EREN

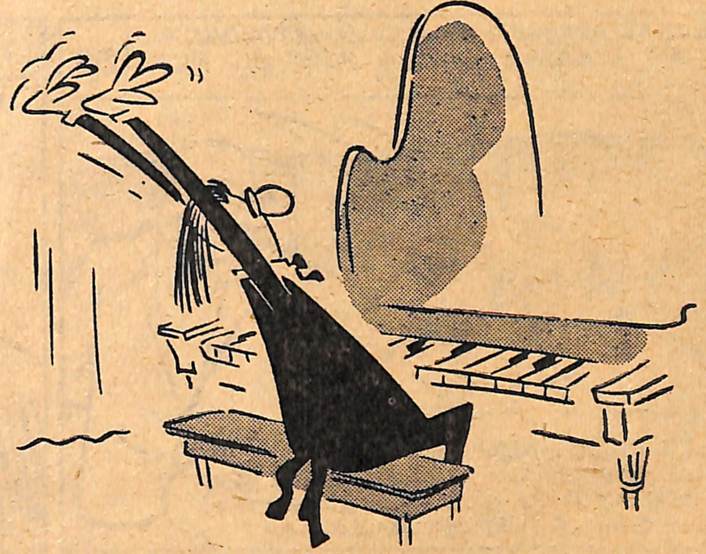
Dünya Karikatürleri

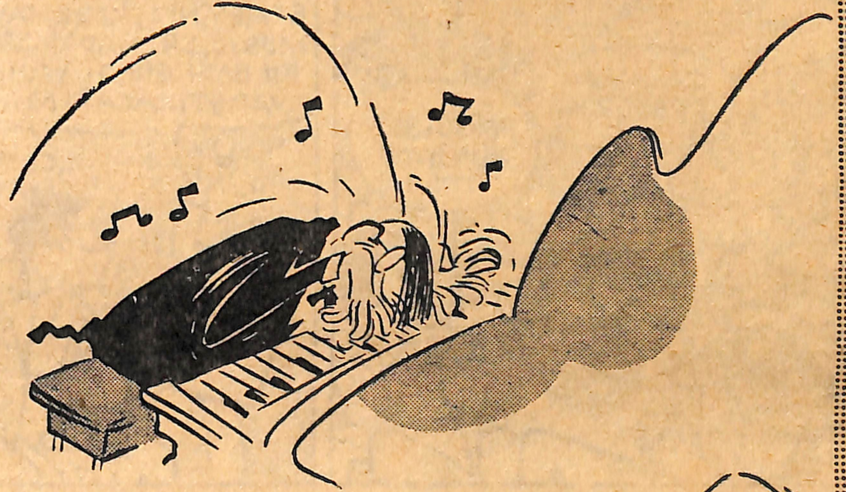

—POOOL, SAHNEYİ ARIYORSAN BU TARAFTA!

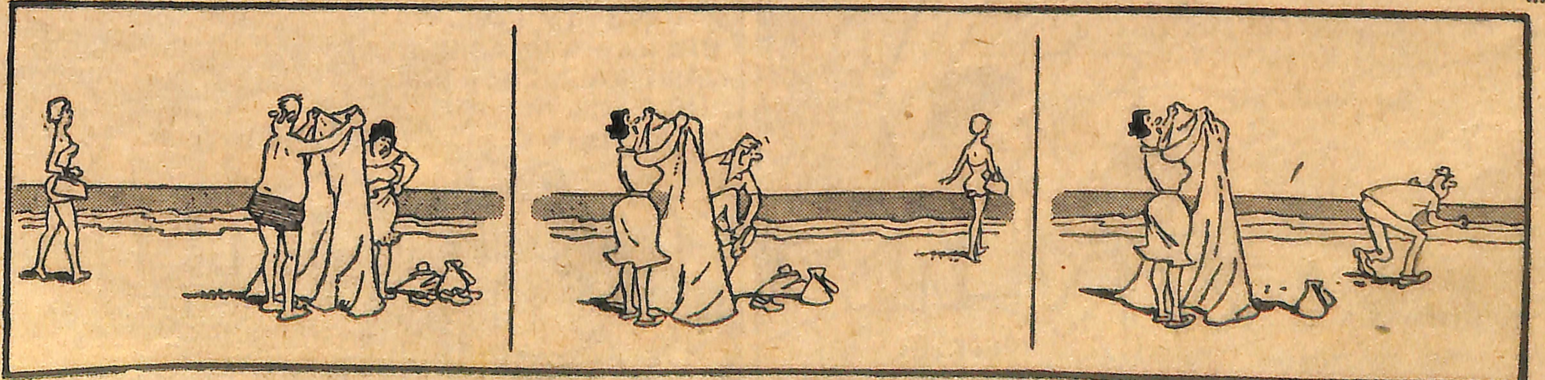
—NE AKSİLİK... ŞU ELBİSEYİ DÜN GÖRSEYDİM, GECE KOCAMLA KAVGA ETMEZDİM!

YAZISIZ

YAZISIZ

PİYALE
★ MAKARNASI ★

Reklâmcılık - 4136 - 246

TÜRKİYE KREDİ BANKASI

Sermayesi 20.000.000 T.L. Merkezi : İstanbul

Şubeleri :

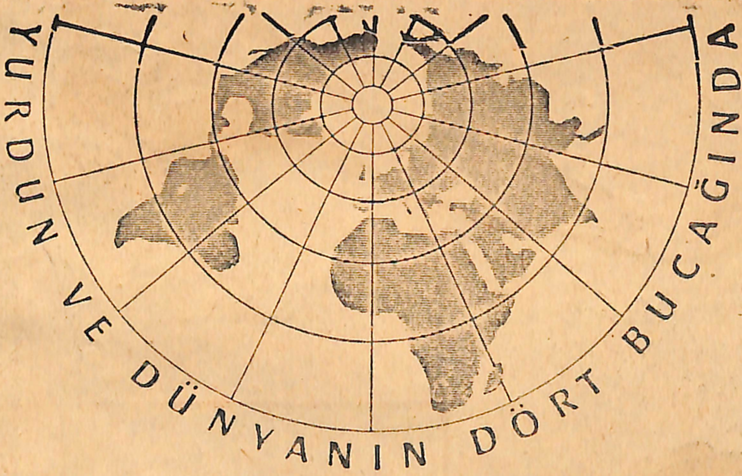
İstanbul	İzmir	Edirne
Beyoğlu	Tepecik İZMİR	Samsun
Galata	Ankara	Konya
Kadıköy	Yenişehir ANKARA	İskenderun
Osmanbey	Anafartalar	Mersin
Hasköy	Adana	Bursa
Beyazıt	Çapa	Bakırköy

HERNEVİ BANKACILIK MUAMETÂTI
BÜTÜN YABANCI MEMLEKETLERDE MUHABİRLER

Telgraf adresleri:
Umum Müdürlük: Bankorkgen - İstanbul
Şubeler: Bankor

Ak 248

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük
Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul
Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler	Dış Muhabirler	
İstanbul	A. B. D.	İsveç
Ankara	Almanya (Federal)	İsviçre
İzmir		İtalya
Adana	Avusturya	Japonya
Bursa	Avustralya	Lübnan
Diyarbakır	Belçika	Macaristan
Erzurum	Bulgaristan	Norveç
Eskişehir	Çekoslovakya	Pakistan
Konya	Danimarka	Polonya
Zonguldak	Fransa	Portekiz
	Hollanda	Romanya
	İngiltere	Yugoslavya
	İspanya	Yunanistan
	İsrail	

Basın - 17150 - 247

AKBANK

Her türlü
banka işleriniz
için

AKSİGORTA

bilumum sigorta
muameleleriniz
için

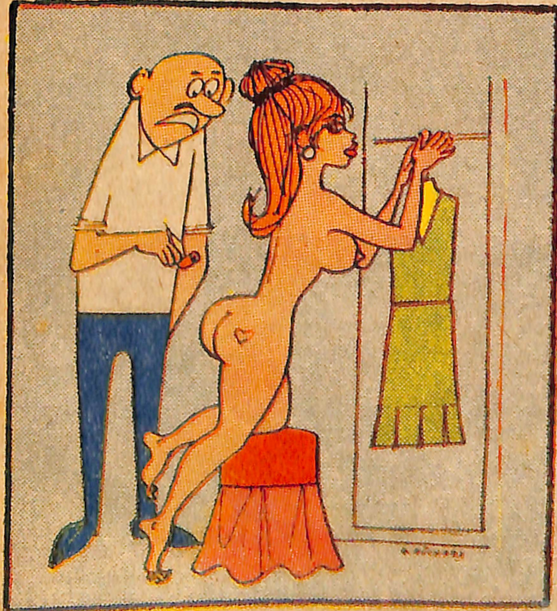
emrinizdedir

Ak 249

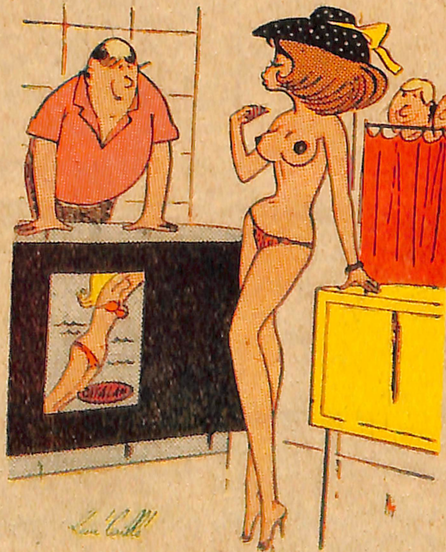
Akbaba

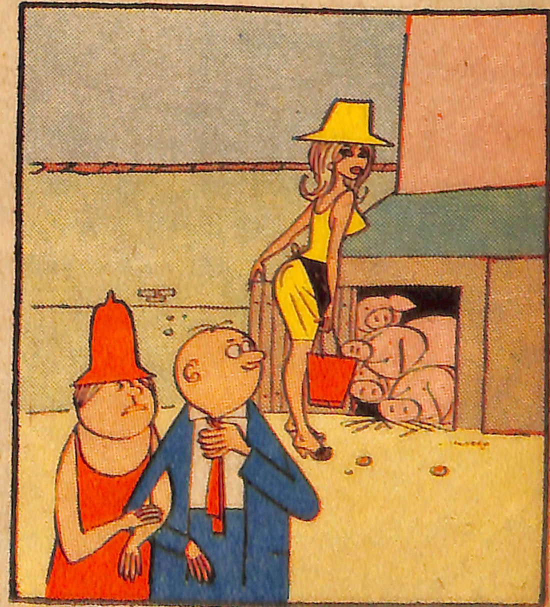
– KAYNANAM BU PLÂJDA DÖRT OĞLUNU KAYBETTİ...
– BOĞULDULAR MI ?
– HAYIR, EVLENDİLER !

– AAA, KIZ SENİN KALBİN NEREDEYMİŞ !

– BU MAYOMUN ÜSTÜ PLÂJDA KAYBOLDU... ACABA BİRŞEY UYDURABİLİR MİSİNİZ ?

– ÖNÜNE BAK ÖNÜNE... DOKTOR SANA DOMUZ ETİNİ YASAK ETTİ !